

Carpații

Depoziție legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

PATRU DECENII DELA MOARTEA CAPITANULUI CIRCULARA

Legionari:

S'au așternut patruzeci de ani peste crima din Pădurea Tâncăbești, când Căpitanul, cu Nicadortii și Decemvirii, au fost strangulați de jandarmi când erau transportați dela Râmnicu Sărat la București, și apoi, curușiți de gloanțe, asvârlși într-o groapă comună, dinainte pregătită, în aria închisorii Jilava.

Cei ce am trăit acel moment de groază și cutremurare, ne aducem aminte de acel comunicat infam dat de guvern, prin care anunța moartea lor «pe când încercau să fugă de sub escortă».

Nu au încercat să fugă, cum spunea comunicatul, pentru că erau legați de mâini și de picioare de băncile brecurilor în care erau transportați, încât nu puteau face nicio mișcare. La semnalul convenit, jandarmii din spatele lor le-au aruncat o frânghie de gât și au tras cu putere. Ce-a urmat, ne putem imagina. Niște horcături groaznice ale unor oameni cărora li se lăsa respirația și se luptau cu moartea.

Crima din 30 Noembrie 1938 nu a rămas nepedepsită. Nici n'au trecut doi ani dela asasinarea lor și în altă noapte, din 26/27 Noembrie 1940, călăii lor au căzut răpuși de gloanțele legionarilor. Armand Călinescu a fost împușcat mai înainte, iar Regele a fost alungat de pe tron.

Indemnul Căpitanului a fost urmat de legionari: «Dacă votu fi ucis, să mă răzbunai...» Nu a fost răzbunat în proporțiile cum ar fi meritat această crimă monstruoasă, dar totuși principalii ei autori morali și materiali au pierit în timp ce se deshumau osemintele lui.

Guvernarea noastră a durat puțin, dar totuși suficient de mult ca să se facă dreptate Căpitanului: trupul lui ferit de putrezire a fost purtat pe umeri de legionari și așezat alături de Moșa și Marin, în mlaștile de la Coasa Verde, așvârlși lui au fost pedepsși, iar procesul nedrept ce i s'a intentat în 1938, prin care era acuzat de trădare, a fost revizuit de Curtea de Casatie, dându-se o sentință de achitare.

Se pare că acesta a fost rostul principal al guvernării noastre din 1940: să strângem osemintele legionarilor din gropile unde au fost asvârlși ca niște fiare, să le îngropăm după datina creștinească, cu participarea întregului popor, și apoi să le facem dreptate postumă, pedepsind pe cei vinovați de moartea lor.

Acțiunea de reparație și eripiație se implinise. Căpitanul înviase din morți, cum spune Postecudă, biruind pe cruzii săi dușmani. De acum nu mai are loc pentru noi, pe scena principală a istoriei. Îndată după aceea, a început urzeala conspirației care a provocat ruptura din regim la 20 Ianuarie 1941 și am intrat din nou în prigoană.

De atunci, ce am săvârșit noi de preț în lume? Ce fapte au întărit și ne înnobilează ființa? Fără îndoială, că rezistența opusă invaziei comuniste în Europa de către guvernul dela Viena și eroica intervenție a legionarilor plecați în țară sunt acte memorabile pe care istoria nu le poate ignora. Dar avem un alt titlu, mult mai important, care ne umple sufletul de mângâiere și speranțe: nu ne-am îndepărtat nicio clipă de linia Căpitanului.

După prăbușirea Germaniei, am fost separați de frații noștri din țară și am avut două destine diferite. Peste legionarii de-acasă s'a năpustit fura roșie, ucigând alte zeci de mii dintre ei. În exil ne-am luptat ca să menținem trează flacăra credinței în eliberarea României. Deși trăind în alte condiții, constatăm totuși că ne întâlnim într-o atitudine comună: să nu trădăm pe Căpitan, să-l păstrăm intactă învățătura lui, oricâte suferințe am îndura. Căpitanul a fost răpus fizicește, dar dușmanii ar fi vrut să-l desființeze și sub aspect moral și spiritual, sub puhoiul infamilor scornite de ei. Ar fi vrut să rămână o figură obscură a istoriei, un razeș al societății, care și-a sfârșit viața, plătindu-și temeritățile. Nimic din luminoasa lui învățatură nu mai trebuia să rămână în amintirea posterității, nimic din figura lui de cruciat al lumii contemporane. Peste Căpitan trebuia să se așternă linșoii uitării și al disprețului. O paranteză în cursul «normal» al istoriei.

A doua înmormântare a Căpitanului nu s'a putut realiza, cum era planul dușmanilor. Legionarii rămași în viață i-au rămas credincioși și au continuat să-l propage crezul. Nu i-au renegat ideile și idealu-

rire, cu toate tentațiile și amenințările. Căpitanul n'a putut fi îngropat ca forță spirituală. El este tot atât de viu ca și atunci când era în viață și se înalță ca un uriaș peste întunerecul lumii contemporane. Aureola lui de puritate și adevăr a rămas neatinsă.

Astăzi după 40 de ani de când dușmanii i-au luat viața, doctrina Căpitanului a devenit un bun universal. Numeroase grupări naționaliste se adapă din crezul lui. Fațma lui a depășit hotarele țării lui, a depășit chiar frontierele Europei, pentru a se proiecta pe cerul întregii omeniri în suferință.

Căpitanul strălucește și astăzi cu o putere nestirbită. Lupta ideologică finală pe plan mondial se va da între marxism și legionarism.

Nimic nu ne poate opri din drumul fizic de Căpitan. Nici ferocitatea dușmanilor, nici ingratitudea lumii occidentale, nici golurile provocate de dezertări sau de morminte în linia noastră de luptă. Căți vom rămânea, mulți, puțini, mergem înainte, cei vii cu cei morți și cu Legiunea ce nu poate cuvânta din cauza tiraniei. În fruntea noastră păzește Căpitanul, așa cum l-am cunoscut în viață, netemător de moarte și gata să se înfrunte cu ura clocotitoare a oștilor întunerecului.

La 40 de ani de la dispariția lui fizică, ne strângem cu același elan sub steagul purtat de Căpitan și-l urmăm fără gîndire pe linia lui de gîndire și acțiune, care a început în Pădurea Dobrina și care ne va conduce spre marea biruință a Neamului și a Legiunii!

De ziua Sf. Arhanghel Mihail, 8 Noiembrie 1978.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!
HORIA SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

IN MEMORIAM

Se fac gropi în care semănătorul ascunde sămânța;
dar tulpinele, capilarele, seva, saltă în sus
de parcă nici nu știu că cerul e înspăimântător
de înalt — imens clopot bătut de vânturi și stihii...

Căutătorii de izvoare și miracole fac gropi adânci
ca să reînvie pustiurile, să potolească apriga sete
a căminilor, a șerpilor, a pasărilor, a gîlel
și a luminoșilor aștri în treceri nocturne.

Apoi se mai fac gropi ca să se acopere sicriile;
dar în gropi comune, uitate, se aruncau numai
trupuri de răpuși — cu ei, cu toți, cu acela
care, pe pagini albe de dor, scriau în timp istoria României.

Au fost uciși cei ce păzeau pe Arhanghelul Mihail
cu buchete de ramuri verzi — și omorătorii au răs până ce
de la banchetul sanghin au fost svariți în gropile de-
[săpăturii]
pe care le-au săpat în întâmpinarea frenetică a stăpînitorilor
[roși].

... Sămânța semănată în gropi comune răzare putrezind
ca trupurile fără înțeles, fiecare, din adâncurile țărânil
și tulpinele cresc înspicate — altfel lanurile n'ar fi imense
iar secărătorii n'ar mai osteni să adune grăul hranei de
[măine]

Ioan I. MIREA
Paris

ANIVERSARE

Din crinul nepătat al Vreii nesfârșite
Potir purtat pe culmea boltirei de safir,
Sub cetini picurate, adusă de ursite,
Lumina strănsă'n taina uleiului de mir...

O singură scântea, desprinsă din văpale
Purtată fu de Vreie spre tainicu-i destin,
Svârșită prin furtuna de ghețuri și de ploi
Spre sufletul serafic din omul carpatin...

Grăunte plin de visuri, căzut pe loc prielnic!
A răscolit în inimi tăcerea prinsă'n veac,
Acolo unde arde, într'un nestins jertfelnic
Tămăia veșniciei a sufletului trac!

Puterea nevăzută ne-a hărăzit menirea
Să dăluim în stîncă trăirilor de-acum,
Sub semnul dăruirii — așa cum cere firea —
Hlamida altor zile, lumina altui drum...

Peste dureri și patimi, rug aspru de urgență,
Cincizeci de ani de jertfe stau piatră de început.
Din mîile de cetini, scaldate'n apă vie,
Speranța cântă'n inimi, lumina arde'n lut...

De-acuma peste timpuri vor dăinui martirii
Atator suferințe, ofrandă pe altar...
Până veni-va clipa, sub semnul mîntuirii,
Să se împlinească'n lume destinul legionar!...

Faust BRĂDESCU
Camps sur Marne Franța

LA CEI CINCIZECI DE ANI

Cu brațul tău, Căpitane,
Crestînd în neam
Nădeja și gloria,
Peste veacuri,
Adumbrate de clișă,
Al rîpt în două, istoria!...

În crezul tău de trăire
Spre nou destin,
Din Carpați în hotare,
Legionarii
Au doșpit în adăncuri
Celate de via și altare...

Prin jertfa ta de legendă

Al emula omul
Din robia tăcerii...
Deschizându-i
Vreia străbunilor Traci
Și poarta spre calea 'nvierii!

Din Bug pîn' la Tisa și Pînd,
Un neam întreg
Luptă, suferă, moare...
Dar gîndul tău
biruitor îl sile
pe culmi de lumină și soare!...

Harion Albu Petrican
Iugoslavia

CORNELIU ZELEA CODREANU CAPITANUL ROMANILOR

A black and white photograph showing a group of people, including children, gathered around a small boat on a body of water. The scene is outdoors with trees in the background. The image is somewhat faded and has a grainy texture.

Lupta în care se angajază Corneliu Codreanu va fi o luptă grea, o luptă titanică, plină de cruzime și fără întoarcere posibilă. Ea trebuia dusă cu hotărâre și fără răgăs căci Rusia Sovietică, acest posibil mormânt al ființei noastre naționale, își împinsese deja în țară și în special

Sulverșinimea pătrunsese adânc și în masele muncitoare. Ele nu erau, ce-i drept, prea numeroase pe vremea aceea, dar reprezentau un nucleu important pentru viitorul proletariat român și o bază de agitație pentru bolșevism. Deaceia grila care i se dădea din partea agenților bolșevici, a căror acțiune era ușurată de gravă neatenție pe care

societatea română și guvernărilor o arătau față de această clasă socială. Muncitorimea noastră ieșise din războiul de întregire, unde luptase vitejește alături de toți ceilalți Români, cu bucuria realizării viului secolar românesc, dar și cu speranța în construirea unei societăți mai drepte, mai sincere, mai pătrunsă de idealurile creștine pe care le aștia pe toate căile și mai de acord cu interesele Neamului din care făcea parte. Când muncitorimii i s'a cerut aportul de sânge pentru înălțarea imperativelor naționale, ea a răspuns fără șovăire, cu elan și generozitate. Acuma, după războiul trecut, își cereau drepturile într-o țară la temelie carea puseseră umărul cu entuziasm. Dar curând își dă seama că speranțele i-au fost profanate. La împărțirea beneficiilor unei societăți ce-și refăcea viața după marea încercare, ea nu este chemată. Este înghesuită la marginea frontierelor naționale și nimeni nu o ia în seamă. Dreptele ei revendicări rămân fără ecou în urechile politicianilor noștri și nimeni nu-și dă ostentivității să-i lumineze orientările întunecate. Muncitorii se ascund într-o grea miserie materială și sunt cuprinși de desădădă. Astfel, este ușor de înțeles ugrința cu care pun stăpânire pe conștiința și pe sufletul acestor oameni necăjiți, idelle marxiste frumos îmbrăcate cu dreptăți sociale. Una contra unei societăți nedrepte începuse să clocotească. La ordinele Moscovei, muncitorimea română ridică stăgunile anarhiei. În strigăte de "Jos Regele... Jos armata... trăiască revoluția comunistă... trăiască Rusia Sovietică..." ne spune Căpitănu (P. L., pag. 17), grevele se în lanț, se ajută la sfărâmare a mașinilor și la distrugerea statului nostru național. Rezultatul era înfometarea și mai crudă, sărăcia și mai neagră a acestor bieți oameni ce nu-și dădeau seama că erau doar pionii fără valoare aruncați într-o luptă necinstită, o luptă purtată din umbră și înțreținută de interese straine de nevoile noastre românești. Printre agenții care așteptau cu înverșunare focul distrugerii, sângele românesc era o mare raritate, căci în marea lor majoritate erau sau Evrei, așezați pe pământul românesc și necinstiți cu omnia de care este capabil poporul nostru, sau Ruși strecurăți de peste Nistru.

Nu mai în țărâșime nu putea pătrunde virusul bolșevic. Cu toate că sălbătici și ea de războiul ce ne trecuse pe desupra, sărăciată și neluată în seama decât atunci când i se solicita votul în cadrul democrației noastre, bunul ei simț, legătura trăinică și tainică cu pământul românesc și tradiția sănătoasă din care se inspira, împiedica idellei comuniste drumul spre sufletul țărâșimii. Ca totdeauna delungul secolilor, această țărâșime curată va fi stăvilitorul fîlmei românești și depozitarul valorilor noastre spirituale. Geniul poporului nostru cu scriberea și proiectarea lui în lume, a fost opera născută, dezvoltată și apărută de pătrunderea țărâșimii a țării. Prin ea a trăit poporul nostru și prin ea s'au adus la îndeplinire toate postulatele naționale. Din primul moment va simțit chemarea lui Corneliu Codreanu și se va alina cu entuziasm în frontul lui de luptă.

Distrugând țărâșimea sub motivul unui științism în organizarea producției agricole, comunistii și anelexi lor, la noi și pretutindeni, urmăreau în realitate eliminarea unui mediu sănătos, împerechea idellei marxiste și ori-când capabil de a porni o reacțiune națională. Ei sunt dușmanii potențiali ai comunismului, deaceia răsfăra lor și transformarea în proletari urbani, este urmărită de aceștia cu multă energie și nu de puține ori cu o cruzime nemaipomenită.

Burghezimea noastră era împărțită. O parte se ocupa numai de bunăstarea ei materială. Alții, mai numeroasă încă, rămăseseră sănătoși. Intuia primejdia ce-i amenința țara și suferea în fața perspectivei neliniștitoare ale viitorului, dar nu reacționa. Era desorientată, dezorganizată și lipsită de curaj. Algora pe la ușile partidelor politice și-și lăsa interesele ei și-ale poporului din care făcea parte, în baricadele sărăcicioase ale acestora, mizând jos și fără perspectivă de câștig.

Pe politicieni trebuie să-i considerăm aparte, ca o pătură socială detașată de celelalte, cu o particularitate proprie și lipsită de contacte sentimentale cu masele românești. Disparăseră, prin lege firească biologică, marile figuri ce înălțaseră politica modernă a țării noastre și care ne dăduseră atâtea rezultate strălucite: Unirea Principatelor, Independența, Regat, Întregirea Neamului și acea politică cumină de modernizare a țării și de progres social desfășurată înainte de primul război mondial. Urmașii lor nu au fost înzestrați cu aceleași frumose înzădiri. Talia lor nu este de pili și trecerea prin politica contemporană a țării constituie un adevărat dezastru național. Au existat, cei drept, și excepții. Dar intențiile sănătoase ale acestora, lupta lor pentru activarea unei cinste și autentice politici românești, au fost neutralizate și anulate de o masă umoră de indivizi, alungați la cârma statului prin jocuri de interese neadecvate și sustinuti de forțe oculte cu interese antagonice celor ale poporului român. Acești politicieni se preocupau mai mult să placă unei anumite stăruințe

decât să-și plece urechile la necesitățile poporului pe care-l guvernau și să-i îndeplinească voința. Mișcați ca niște păpuși fără viață proprie, de organizații și de interese de grupuri extra-naționale, această pătură politicianistă va fi marea plagă și marea tragedie a Neamului românesc, între cele două războaie. Datorită ei și lipsei ei de prevedere și înțelegere a evenimentelor politice internaționale în care eram și noi acufundați, poporul român și-a pierdut independența și orice opțiune la o viață liberă.

Așa se prezenta societatea românească în care sobolii conspirației bolșevice începuseră să deschidă caverne imediat după război, când intra pe scena politică a țării Corneliu Zelea Codreanu. Cu simțurile treze, cu mintea sa clară și cu o imensă dragoste pentru poporul său, Căpitănu înțelega primejdia ce ne amenința. "Aveam conștiința clară, că în acele coasuri se juca balanța vieții și a morții poporului român" (P. L., pag. 18). E un moment decisiv în istoria noastră. Fără șovăire, se aruncă în lupta de îndiguire a primejdiei. E singur încă, dar nu are timp să mai aștepte. Credința în Dumnezeu și dragostea pentru neamul românesc îi dau puteri uriașe, după cum el singur ne destăinuiește: "...că cel ce luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu și Neamul său nu va fi învinsă niciodată" (P. L., pag. 43). Organizația politică, trezirea conștiinței naționale, educarea maselor românești, vor veni mai târziu. Acuma — să nu uităm că suntem imediat după război — trebuia oprit cu orice preț, puhoiul. Apele repezi și involburate ale bolșevismului se revărsau neîndiguite peste țară. Peste granița la vest, în Ungaria se proclamase prima republică comunistă din Europa centrală. În Polonia, la nord, armatele roșii înaintau. Primejdiile ne înconleau din toate părțile, iar din sferele oficiale ale statului și ale păturii politicianiste ce ne conducea nu se observa nicio reacție, nu se lua nicio măsură de apărare.

Este ceasul Căpitănuului. Unul din cele mai importante din toată viața sa de luptă. Când istoria noastră va căpăta suficientă perspectivă și va putea judeca nepărtinitor, va clasifica lupta anticomunistă a lui Corneliu Codreanu din perioada 1919-1923 printre faptele decisive ale istoriei noastre contemporane. Căci aici, în acest scurt interval de timp i se schimbă cursul pentru 25 de ani. Și nu știm încă dacă nu se schimbă întreg cursul istoriei noastre căreia-i schitează perspective noi, îi însușia avânturi noi și-i deschide poarta unui viitor măreț. Lupta tânărului Codreanu începută atunci, se încadrează pe același linie de apărare națională pe care a urmat-o în permanență, în tot lungul istoriei sale, poporul românesc și pe care o continuă și astăzi cu înverșunare toată Țara subjugată. Neputința înfrângerii poporului nostru, cu toate că a fost umilit, batjocorit și chinuit ca un Christos, își are poate cauza în lupta Căpitănuului, începută în această primă fază a vieții lui și continuată apoi cu strălucite pănăce va fi răpusa mizește.

Curând, bandele bolșevice strecurate de peste Nistru sunt învinse, agenții Moscovei descoperiți și este stăvilită subverziunea ce pusesse stăpânire pe provinciile noastre orientale. Regia, atelierele Nicolăi, unde agenții Moscovei atătasă muncitorimea românească la rebeliune în contra propriei ei țări, lupta dela Universitatea din Iași pentru deschiderea cursurilor cu serviciul religios tradițional pe care voiau să-l suprimă agenții moscoviți infiltrați printre studenți și profesori și închiderea cîntinelor studentesti din Iași, determinată de Codreanu, pentru a sparge greva studenților de stînga, care protestau astfel contra arestării teroristilor comunisti care făcuseră un atentat la senat, sunt primele bătălii și primele victorii anticomuniste ale Căpitănuului.

O noua briză de speranță începe să adie peste țară. Se trezesc la viața activă conștiințele letargice și se ینگ noui avânturi generoase. Codreanu, muncitorul Constantin Pan-cu (șeful organizației muncitorești "Garda Conștiinței Naționale"), și o mână de tineri curajoși și sfidători ai pericolelor, ce se strâng în jurul lor, înving subverziunea bolșevică. Comunismul este stăvilit și apoi eliminat definitiv din România. El nu va mai avea atracție pentru masele noastre muncitorești și nu mai reprezintă absolut nimic în istoria politică a țării noastre pănăce pumnul brutal al lui Vîșinski trântit pe masa regală în 1947, în plină ocupație rusească, îi va da un certificat de existență, nelegalizat însă de voința națională și strein de adesea suferințele a neamului românesc.

Timpu scurt în care s'a realizat această rupere de fronturi, cu toată diferența de forțe dintre cele două tabere, dovedesc:

- dreptatea cauzei apărută de mica grupă națională ce-și împotriva forțele pe planurile superioare ale istoriei noastre;
- curajul și vitejia acestei mâini de oameni decizi să înfrunte orice primejdie și să se opună oricărui obstacol pentru salvarea poporului lor;

— convingerile marxiste ale maselor de studenți și muncitori erau alabe și fără rezonanțe profunde în sufletul neamului nostru.

La această victorie anticomunistă se mai adăogă încă una, extrem de importantă pentru neamul românesc. Pe plan extern și în ciuda tuturor împotrivirilor occidentale ce nu-și dădeau seama de realitatea pericolului bolșevic, armata română alungă bandele lui Bela Khun din Ungaria, eliberând această țară și stăvilind înaintarea comunistă spre centrul Europei.

Prima fază a luptei antimarxiste a lui Codreanu se încheie astfel, cu o frumoasă victorie.

***

Dar lupta nu se termină aici. Asaltul țării noastre și al întregii lumi este amănat numai, pentru o dată mai târzie când circumstanțele istorice provocate de lipsa de viziune a oamenilor politici vor crea condiții mai favorabile înalțării comunismului. Deaceia se impunea și fără răgaz, organizarea definitivă a apărărilor naționale. Căpitănu începe a doua fază a luptei sale:

- demascarea agenților comunisti și a tuturor acelor ce promoveau cauza bolșevică, la noi în țară;
- înghetarea unui front de luptă care să cuprindă fără excepție, toată suflarea românească.

În lupta de demascare a genților și a celor puși în slujba marxismului la noi în țară, Corneliu Zelea Codreanu semnalează în primul rând, pe Evrei.

S'a consumat multă cereală dealungul istoriei contemporane românești, pentru a se încerca demonstrarea unui inventat rasism care ar fi stat la baza "antisemitismului" legionar. Nimic mai departat de adevăr decât aceste false și tendențioase acuzații. Poporul român din mijlocul căruia răsarise și Mișcarea Legionară a lui Codreanu, ca un apăsător al lui, este un popor blajin, omenos, înțelegător al durerilor altora și care delungul agitatei sale istorii nu a asuprit niciodată pe nimeni. El nu s'a uitat niciodată la culoarea sîngelui și în mijlocul lui și-au găsit totdeauna culcuș și ajutor, toate neamurile ce, fugind de persecuție, se strecurau pe la noi. Istoria noastră este plină de exemple și în toate cazul să le mai enumerăm aici. Codreanu însuși ne mărturisește în diferite rânduri gândurile ce le nutrea față de probleme minoritară:

"Să nu vadă nimeni în noi niște asupritori ai altor neamuri sau niște mănăstiri de jidan din ură religioasă."
"Principiul călăuzitor (în tratarea minorităților) trebuie să fie: pericolul pe care o minoritate îl poate prezenta pentru viața și libera dezvoltare a națiunii dominante."

"Minoritățile conlocuitoare urmează să se bucure de toate drepturile în măsura loialității de care vor da dovadă față de Statul Român."

Așadar nici urmă de sovism naționalist, ci o grijă legitimă pentru interesele și securitatea populației băștinașe în fața eventualelor activități antinaționale ce le-ar putea desfișura minoritățile comuniste.

"Antisemitismul", pentru a-l numi așa, al lui Corneliu Zelea Codreanu și al întregii generații pe care el a condus-o, a fost determinat numai de necesitățile luptei sale antimarxiste. Căci intrând în luptă cu comunismul la noi, și studiindu-i probleme, Căpitănu o găsește strâns legată de problema evreiască. Această masă de oameni intrată de curând pe teritoriul nostru în urma unor tratate ce ne-au fost impuse de Marile Puteri, fără atașamente sentimentale și chiar cu interese economice și politice diferite de comunitatea umană în mijlocul căreia trăisă acum, era factorul cel mai activ al pătrunderii bolșevismului în România. Aceasta nu este o noutate, căci același fenomen s'a petrecut în toate arile de pătrundere ale idellei mariste, care au fost ajutate și catapultate de elementele evreiești aflătoare în aceste arii. Marxismul însuși este un produs al intelectului evreiesc.

Ajutorul evreiesc la pătrunderea marxismului la noi în țară se canaliza pe mai multe direcții:

- Economic. Acaparând pe îndelete, fiind deținători de fonduri internaționale, afele importante din economia țării, pe care apoi le exploatau nu în direcția promovării unei economii sănatoase, cu participarea maselor românești la beneficiile ei, ci în direcția pur egoiste, îmbogățindu-se din ce în ce mai mult elementele evreiești în detrimentul Românilor. Ea mai mult chiar, cantități importante din această bogăție a Statului erau returnate și expatriate pentru ajutarea cauzei evreiești în lume. Nedreptățile sociale provocate astfel, dădeau naștere la nemulțumiri legitime în clasele nerolage românești, care vîzându-se neajutorate și neapărate în fața acestor abuzuri exploatare, cădeau pradă demagogiei marxiste.
- Politic. Deținători ai bogățiilor țării, puteau foarte

ușor să influențeze în toate domeniile de afirmare românească, în sensul vederilor și intereselor lor. Prin corupții și cumpărări de conștiințe în aria politicianistă română, Evreii pun mîna, practic, pe conducerea politică a țării noastre pe care o dirijau prin aceiilor lor. Procesul se maturizează cu introducerea în patul regelui țării a nefastei Elena Lupeșcu, evreică și ea prin care Evreii pun stăpânire pe voința Regelui Carol II. Numai așa se poate explica atît politica internă a țării, crudă și dement represivă față de forțele cele mai reprezentative ale neamului românesc, cît și cea externă ce nu urmărea altceva decât izolarea și îndiguirea Germaniei, în eventualitatea unei pătrunderi sovietice în Europa.

— Cultural. Evreii promovau și susțineau în România printr-o bogată rețea de ziare și reviste create de ei, idelle cele mai periculoase atît din punct de vedere național cît și creștin și moral. Ei urmăreau destrămarea morală a societății noastre, și ruperea de tradițiile sale sănatoase, pentru a ușura cît mai mult pătrunderea marxismului la noi.

— Prin activitate directă. Marea majoritate a agitatorilor și a propagandistilor comunisti atît între studenți cît și între muncitori, erau Evrei. Aceștia sau se strecuraseră din Rusia găsind adăpost și ajutor în populația evreiască foarte numeroasă în provinciile răsăritene românești, sau erau recrutați direct din această populație aflătoare pe pământul nostru.

Aici se găsește motivul exclusiv al "antisemitismului" lui Corneliu Zelea Codreanu: el s'a izbit de Evrei cînd a început lupta anticomunistă, constatînd așadar că aceștia formau în mijlocul comunității românești un grup compact, neasimilabil, cu interese economice și politice diferite de ale noastre și cu simpatii și militanțe pro-bolșevice.

Pentru înghetarea unui front de luptă care să se opună subverziunii marxiste, Corneliu Codreanu își dă seama că trebuie începută educația poporului în acest sens, trebuie creat un organ politic, trebuie organizată țara, trebuie stimulate impulsurile creatoare ale geniului românesc, trebuie înfrățite păturile sociale și șterse nedreptățile dintre ele. "Nu-i deajuns să învingem comunismul. Trebuie să și luptăm pentru dreptatea muncitorilor" spune Codreanu în cartea sa.

Cu spiritul organizator și metodic el pășește la prima fază a programului său: educația în școala legionară. "Din această școală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calități de erou" (P. L., pag. 307). "Un om, în care să fie dezvoltate, pînă la maximum, toate posibilitățile de mîrire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru" (P. L., pag. 307).

Prin concepția cel-stă la bază ea atinge înălțimi sublimale. Educația pe care vrea să o facă Corneliu Codreanu, legionarilor, este completă și armonioasă. Ea înbrățeșează făptura omenească cu cele trei dimensiuni ale ei: fizică, morală, spirituală.

Din punct de vedere fizic, el îndeamnă lumea la o viață sănătoasă, o viață de mișcare în mijlocul naturii, de muncă continuă, de alimentare sănătoasă și sobră. Educație fizică, marșuri, instrucție și muncă în tabere. În bătaia vîntului și sub razele binefăcătoare ale soarelui, sunt elementele de susținere a unui fizic sănătos.

Din punct de vedere moral, educația legionară potențiază toate calitățile pozitive ale omului: cinste, onoare, hărnicie, vitejie, onoare, spirit de sacrificiu, dragoste. Și mai ales dragoste. Acest izvor de inspirație al tuturor celorlalte virtuți umane, este considerat de Căpitănu motorul cel mai puternic al oricărei activități. Fără ea, fără scundarea individului în apa vie a dragostei desinteresate, nimic trăinic nu se poate face.

Toată carapacea egoismului omeneșc, toate tendințele individualiste ce au pus stăpânire pe sufletul omului modern, se topeșc la flacăra educației legionare. Omul nou pe care Corneliu Codreanu vrea să-l pună în orbita românească este omul drumurilor drepte și luminoase, omul acțiunilor eroice și al jertfei continue și neprecupețite pentru poporul său, omul pasiunii creatoare purificat și înalțat într-o sublimă aventură a dragostei.

Corneliu Codreanu enunță o serie de legi, "Legile Legionare", care sunt punctele de reper pe care trebuie să se sprijine omul legionar în lupta sa interioră de devenire. Un om cu astfel de calități va fi un stăvilitor de neînvină al neamului său, pe care puhoaiete marxiste nu-l vor putea cînti.

Dar Căpitănu nu uită nici dimensiunea spirituală a omului, care capătă o însemnată primordială în concepția lui. Lupta care se apropie nu va fi numai o înclăstare între două sisteme politice, unul bun și altul rău. Va fi dintre două sisteme politice, unul bun și altul rău. Va fi mai mult decât atîtă. Va fi o luptă între două concepții de viață, între două spiritualități antagonice. Deoparte lu-

mea noastră creștină, aruncată în istorie de Nașterea. Plănușirea și învierea Mântuitorului, de cealaltă parte, lumea descreștinată în lăpșarea atemului și aruncată în luptă de forțe oculte ce s'au opus întotdeauna îndumnezeirii omului. De aceea prima condiție ce o pune Căpitani pentru a lupta alături de el contra forțelor întunecate, este credința. Să fi credincios. Să poți călătoria împreună cu el către metafizicele ale vieții. Creștinismul lui Corneliu Codreanu este integral și fără paliative. În lupta poporului nostru și a lumii noastre, spunea el, nu mai e credință profundă, fără gânduri și agrații, nu poate ajuta. Pentru a ne fortifica credința, drumești cu mai al puțin este postul și rugămintea, adică o asceză activă, pe care Corneliu Zelea Codreanu a preluat-o cu siguranță toată viața lui.

Școala formativă a Căpitaniului este o simbioză perfectă între forța și dăruirea luptătorului, măreția eroismului și perfecțiunea afimțării. Eroism constant, de durată și credință profundă în Dumnezeu, lată coordonate educației legionare. Amănunțita forțelor individuală pe aceste dimensiuni va oferi lumii creștine forța necesară pentru a stăpîni puterile răului încarnate în comunism.

Cu acest om modelat în genul sa, pornește Corneliu Codreanu la a doua fază a programului său: organizarea maselor românești. Activitatea lui în această fază este uriașă. El îmbrățișează tot apăsământul românesc, cu toate aspectele și cu toate realitățile lui. Niciun sector de afirmare românească nu este dat uitării. Totul este important pentru Căpitani. Ca un artist genial, mistic și pasionat, el își plimbă mâinile intrăguse și însoarește peste toate angustiarile operei sale, modelând și dând conținerii unui măreț viitor românesc. Cuiburile (înaltate de lași a organizației legionare), taberile de muncă (unde se învârtă tineretul să muncească pentru bunete obștești), organizațiile politice dela sate și orașe, Corpurile Legionare (Frații de Cruce, Studenți, Muncitori, Rădăți), școlile de educare pentru tineret, asociațiile culturale, unitățile comerciale legionare (pentru a amănă comerțul țării din mâinile străine), se înmulțesc cu repeticie peste toată geografia țării. Se creează partidul "Totul Pentru Țară" și se plănuiește în Parlamentul țării unde deputații legionari cer dreptate pentru păturile românești umile, demască neregulile în mărirea banilor publici a unor demnitari și cer lumină în trezirea politicii externe românești.

Țara întreagă tremură, simte chemarea omului destinului și se îngrămădește în jurul său. Curentul legionar urzește uriaș.

Printre cei care-l ascultă chemarea și-l urmează din primul moment îl găsim, alături de țărani, pe tineretul român. Ștăpînit parvenim mincinos al marxismului și desrădănit adevărata lui față, tineretul țării îl întoarce apăsate definitive și cu o umilitate unanimă se încredințează lui Codreanu și a poporului lor. Pentru această adăptare vor avea de suferit persecuții, închisori și chiar moartea în România Regului Carol II, dar nu se vor clinti depe pozițiile anticomuniste pe care i-o apăsă Căpitaniul lor. Se naște astfel în România, între cele două războaie, la clătura idealurilor legionare, o intelectualitate tencuă, națională și profund creștină.

Marea victorie a lui Corneliu Zelea Codreanu este însă adunarea maselor muncitorești române, la postulade legionare. El apăsă numai la complicitate națională a acestor oameni. La promite deplăte, însă numai "în cadrul dreptății neamului" și nu în afara de el sau contra intereselor colectivității românești. Drepturile muncitorului român nu pot fi mănușite de forțe externe naționale lui, elci dreptul nu sunt preoțuite de corăria lui, ci urmările fiabilității străine de interesele Națiunii noastre. Toate remisiunile și imbușăliștile trebuie cunute și realitate numai pe linia și în cadrul neamului românesc din care, muncitorii fac parte cu drepturi egale cu ale tuturor cetățenilor. "Măcară Legământul va da muncitorului mai mult decât un program, mai mult decât o palmă mai albă, mai mult decât un put mai bun. Ea va da muncitorului dreptul de a se simți stăpînit pe țară, deopotrivă cu tot cetățeanul român" ("Circulări și Manifeste, pag. 185). În omăz masiv, muncitorimea țării îngrăsoare entuziasmul rădăriei Măcării Legionare, unde viața obștească și demagogia de dogmărie invenționale ale comunismului care-o așază la distrugerea unității societății, pentru a clădi în așa și mai trănăci și mai exploatarea a ființei umane. "Comunismul lucră din afară contra celor ce au, noi legionarii" din drăgărie pentru cei ce n'au...". le spune Corneliu Codreanu ("Circulări și Manifeste, pag. 62), strădănd muncitorimea pe drumul național. El formează în Legiune partidul Corp Muncitoresc Legionar ce va fi activ la toate apăsările și la toate bătăliile Căpitaniului. Marxianul este ucis definitiv în refuzele muncitorului român ce se avântă cu entuziasm și încredere în revoluția națională pe care i-o oferă Codreanu.

Infățișarea țării se schimbă încet, încet. Efectivele Măcării Legionare cresc cu repeticie în ciuda tuturor greutăților a nedreptăților și abuzurilor ce se comit față de ea și a numeroaselor represalii sângeroase, la care este supusă. Adeziunea maselor românești de toate categoriile este masivă și entuziastă. Ura marxista contra societății este stăvilită și înlocuită cu dragostea și înfrățirea tuturor păturilor sociale, chemate, în plan de egalitate, la fărâșirea aceluiași nou orizont românesc. Dela lupta de clase sub steaguri și interese străine se trece la munca ordonată, cu împărțirea justă a beneficiilor, în cadrul legilor naționale și a posibilităților economice noastre. "Internationale" (țara Patrie și Dumnezeu este înlocuită cu înmărușe și mărgurile legionare ce umple vălăduhul românesc ca niște diopole ce bal a sărbătorii. Dela frica și demădăriea de coșrăneșe flința țării, numai câțiva ani mai înainte, se trece la hotărârea dăru de a rezista și de a supraviețui primejiei războiului. Dela obrănciile și nerăbdările celor de agnăți și trădării ai Moscovi, se trece la sfârșita determinare românească de a-și apăra drepturile pe aceste pământuri moștenite dela străbuni și udate cu sângere lor.

Țara românească se îmbracă în haine de sărbătoare și se avântă cu încredere pe flăgurile istorice pe care i le deschide Corneliu Zelea Codreanu. Soarele speranței strălucite vesele pe cerul românesc.

Nu mai politicizăm rămâne străin de această trezire a nației sale. În milioanele acestei jungle nu au putut răzbi ideile și generatiunile Căpitaniului. Atât atașamentele sale internaționale, cât și jocul de interese personale din care-și făcuseră o religie, îl îndepărtează de pulul poporului lor. Îl împiedică să vadă primejdia românească rădărită și dimensune și nu pot înțelega toată frământarea lui Corneliu Codreanu și a întregii lui generații pentru a o îndulgi. Detașări de antenele neamului lor, acești oameni rălăcești stupizi pe silile organizațiilor internaționale ale epocii, înăd contacte, încheind pacte ce nu vor funcționa niciodată, și vor imprima, când va veni momentul amprenta murdărie a trădării pe fața propriului lor popor. Pentru accepția nu are Corneliu Codreanu, decât cuvinte de dispreț. "Aceste două categorii (ce se îndeva referindu-se la evrei și la politicieni), vor constătu întru nasemenea ceaș rușinea morală a neamului". (Date vorba de oameni în care nația română va trebui să-și apere "cu tunul și sângele ei", dreptul la o viață liberă.)

În fața manevrelor acestui politicizant ce conducea politica externă a țării noastre pe o pantă favorabilă Rusiei Sovietice, cu primejii colosale pentru noi, Corneliu Zelea Codreanu în o poziție radicală. Întru Memoria adresat Regelui țării, avertizează: "Dacă noi tineretul, vom fi puși în situația tragică de a intra într'un război alături de puterile bolșevice... declarăm pe față că vom trage toți cu revolverele în cei ce ne-au condus acolo și pentru că nu putem deserta, spre a nu face un act de demorație, ne vom sinucide. Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub corăia Satanei împotriva lui Dumnezeu" ("Circulări și manifeste pag. 88/1931). Și tot acolo cere responsabilități tuturor celor ce ne conducute spre demorație: "Cărem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce ne conduc sau manifestă păreri privitoare la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care și le însușesc".

"Așteptăm desamănarea aceluiașt pe de mare curaj și de mare cavalerism și din partea Majestății Voastre, în ceea ce privește linia Regală de politică externă a României" (idem).

În fața acestei lui de poziție nu a răspuns nimănui și cu atât mai puțin Regelui țării, adevăratul promotor și întăritor al acestei politici. Se produce astfel o prăpastie din ce în ce mai profundă între politica oficială a țării, pro aliați (și deci pro bolșevici) și anti-germani, și instinctul maselor românești călăgite de cauza națională, care vedea în război adevărata și uriașă primejdie pentru existența poporului nostru, cum s'a adăerit din nefericire.

Acasă poștie ferm anticomunistă și militanță, tocmai în preșea apăsării războiului de dominaire al lumii, grăbese sesizarea lui Corneliu Zelea Codreanu. Unelirile și primejdiile împănătoare din ce în ce mai mult viața lui, ca prăvăliu al macabrelor demodămint. Evreimea și conspirația bolșevică, cu concursul unelirilor lor din țară, înțărare și demăntări dental de înalți, dau sentința de moarte.

Data asasinării lui va fi determinată de ultimele alegeri libere ce au avut loc în România la sfârșitul anului 1931. Sistemul de alarmă a funcționat. Măgarea lui Corneliu Codreanu a obținut o frumoasă victorie electorală, ceea ce indica tendințele politice ale țării și adăziunea majoritară a poporului românesc la tendea legionară. Devenise un om prea periculos ce desfrase și deci putea strica jocul te-

nebror ce conducea la desmembrarea țării și a întregii Europe.

Simțind aproape dușmăria trădării, Corneliu Zelea Codreanu face un ultim avertisment contemporanilor săi: "De vor intra trupele rusești pe la noi și vor legi lovințioare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca dela noi, înaintea de a ne sataniza, adică bolșeviza?" În zădar însă. Anul politicilor români era sferozat. Strigătul lui disperat rămâne, un strigăt în deșert. Viața lui Corneliu Zelea Codreanu, valnicul luptător anticomunist și trinitar al conștiinței naționale românești, a ajuns la sfârșitul traicului ei. Este condamnat întâi la 10 ani închisoare într'un odios proces lipsit de orice bază juridică, așa cum s'a demonstrat chiar în cursul lui și ușa marelui apol, prin strădărire, în pădurea Tâncăbești, în timp ce era transportat la închisoarea Jilava, în noaptea de 29-30 Noembrie 1938. O noaptea sinistru. Un blestem înfricoșător aruncat peste istoria țării noastre. Toată suflarea românească rămâne consternată și îngrăunță. Complotiști închină cupe de șampanie. Românii scrișează din dinți, strânge pumnii și așteaptă ziua răfăciilor.

În Tâncăbești nu se frânge numai viața unui om, se frâng însăși aripile neamului românesc.

După dispariția fizică a Căpitaniului evenimentele s'au precipitat așa după cum le prevăzuse el. Ni se răpese Basarabia și Bucovina, ni se clăpărește toate frontierele țării cu imense suferințe și umiliri pentru poporul nostru. Se nărușe "cu un castel de cărți", exact așa cum prevăzuse el, toate tratatele pe care se sprijinea politica noastră externă. Tot sistemul de alianțe "Drepti" pe care se sprijinea apărarea noastră se dovedește inutil și deădăptat, nefericit. Exact așa cum prevăzuse omul din pădurea Dobrina.

România rămâne singură în fața destinului ei.

În 1941 — după alungarea lui Carol II din țară, responsabil direct al demorării — România la parte activă la războiul de demorare, alături de acele puteri, ce reprezentau atunci singura forță de apărare a Europei în contra puhoiului bolșevic. Ca orice stat mic, România nu a dorit războiul. Dar când destinul a împins primejdia unei crude robrii peste spațiul de viață al poporului nostru, toată suflarea românească, ca în vremea trecutelor invazii barbare, îl acceptă cu seninătate și-l va purta cu bărbăție. Toată țara — aceasta este realitatea și nu aceea ce înădărcă să o dea comuniștii că Românii nu ar fi năpăst cu entuziasm și vitejie în contra Rusiei Sovietice — ocupă tranșeele deschise în timpul tradiției sale viciu, de Corneliu Zelea Codreanu, Tranșeele anticomuniste.

Războiul este crâncen, este o înădare apocaliptică ce deplășește planurile istoriei. Rezultatul lui este cunoscut. Orbirea Occidentului creștin, minat și corupt timp îndelungat de dăganii civilizației noastre, înclină balasta victoriei spre Rusia Sovietică. Jumătate din Europa, între care și Țara noastră, intră în Noaptea Patimilor. Un uriaș și crud "golag" acoperă o jumătate din falnică civilizație a Europei.

Au trecut 40 de ani dela sfârșitoarea crimii din pădurea Tâncăbești. Virtutea politică a Căpitaniului este însă de o umilitoare actualitate. Protecția ei la scara lumii este evidentă și tragică. Figura lui acapă și timpului și spațiului și se confundă cu asprățile unei lumi cuprinsă de frigurile groase, ce-și vede crăncenurile vieții amenințate, ce-și simte patrimoniul spiritual hărușat din toate părțile. Subversivitatea este totală, frontal moral prăbușit și nu mai există nici-o pavăză în fața infiltrațiilor dăgmane. Greșile enorme și orbirea politică a occidentalilor așunge la scadență. Ucenicii de vrăjitor ce s'au jucat cu destinele oamenilor acum 35 de ani, au dispărut fizic, dar au lăsat lumii o moștenire demoralizantă. Astăzi, peste tot, marxismul își războiește cinic, apropiata victorie.

Ca în 1919, lumea întreagă are nevoie de un nou spirit al Dobrinii. Nu mai există altă alternativă. S'au încercat toate componentele, toate legăturile și tratativele posibile, cu dăganii și drumeștii s'au închinat. Lumea este îngheșată din ce în ce mai mult în acest ghetou al libertății occidentale, atârnat cu înverșunare din toate părțile, din exterior și din interior. Pentru supraviețuirea ei nu-i mai rămâne decât drumul eroismului, adică ceea ce numim noi, spiritul Dobrinii, precolinat acum 60 de ani într-o pădure moldovenească.

Figura lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitaniul Românilor, se desprinde din orizontul românesc și se proiectează pe firmamentul lumii ca un mare vizionar al frământărilor noastre vremuri.

CATEVA REFLECȚII ASUPRA NATIONALITATILOR de Ion TOLESCU

XISTA neamuri care dispar sub avalanșa unui sistem de desnaționalizare, ținut în mare stimă astăzi sub incintele forurilor politice internaționale.

Există o Estonie, o Letonie, o Lituanie, o Polonia, Bielorusia, Ucraina o Armenie, o Basarabia și Bucovina, și o sută patruzeci de națiuni mici, în interiorul unui

moloh desnaționalizator, care clădește în Siberia cimitirul popoarelor.

Care lege să justifice această tragică pierdere a neamurilor? Tragică, pentru sufletul omului duce destinul acestor neamuri. Suferința fizică și morală pe care omul o suportă în numele neamului său dus în pădurile înghețate, cu minele de plumb.

Care e sensul acestor desnaționalizări pentru o umanitate ce rămâne imposibilă în expectativă.

Există neamul o entitate de care să se țină seama în conștiință? Sau o idee întâmplătoare, o alienare, cum spune Lenin, dela condiția originară a omului? Desfășurarea neamurilor, este ea o crimă împotriva umanității?

Există numai «drepturile omului» sau și ale Națiunilor?

Pentru că milioane de oameni suportă acelaș destin implacabil, tocmai prin apartenența la un anumit neam. O crucificare în masă; o problemă de conștiință creștină. O Golgotă a însăși umanității întregi?

Națiuni care mor într'un înghet, euforie, în însuși pământul lor ancestral, sau acțiunea însăși de adormire a conștiinței și idealului lor milenar!

Din negura vremii s'au format neamurile, prin descendență, cultură, fărfe din generație în generație. Si din negura vremii au existat neamuri care au cucerit alte neamuri, prin forță sau prin civilizație; prin tot ceea ce omul a conceput ca să impună legea lui de viață, sau să distrugă dintr'un instinct animalic, ca barbarii sau științifici reflexelor condiționate al geopoliticii sovietice.

Dacă unele neamuri au fost sortite să plară, sau altele să se mențină, în virtutea căror legi și cărei conștiințe?

Există numai conștiința individuală? Sau există și o conștiință colectivă? Există o ordine morală a lumii? În virtutea cărei morale dispar azi neamurile?

Care-i criteriul de judecată ce susține cuceririle, încă din antichitatea imperiilor până în zilele noastre?

Iată întrebările!

Noi românii ziorn; tragedia pierderii limbii dace! Si suntem «romani» deja; singurul popor care mai poartă numele de «roman». Care e motivarea ființei etnice?

Vedem că neamurile se nasc în istorie; si mor. Unele cu o agonie de milenii, până în zilele noastre încă n'au murit; și în piln secol XX își cer dreptul la viață. Unele sunt ținute în țăruri ca animalele, pe însuși pământul lor din timpuri imemorabile. Neamuri nefericite care-și pierd identitatea! Unele au murit de moarte lentă, renunțând singure la

(Urmează în pag. 11.)

POEME DIN INCHISORI

de Ion PIN

UN FIR DINTR'O LEGENDA

Mă dor anii! — anii mei! —

O! Țară!

Și parcă numai tu mai ești în ei!

Eu nu mă mai văd...

Că peste atâția ani de-amar și de prăpăd,

Eu sunt,

Doar cerul tău și piatră, și pământ!

Doamne!

Sub poală de pădure verde

Pe unde și-ai tădat?

Te-am cântat...

Când cu n'aude, n'a vede,

Cine mă știe, mă poate crede!

Dar pe unde nu Te-am căutat?

Sunt tot cioban, băgat la niște

Oi, ce-ți caută urma în neguri, prin miriște.

Mi-e fiuerul mut,

Căci dedemult,

De prin străbuni,

Români,

N'a mai cântat!

Colea'n tarla,

Nu-l nimeni,

Să oprim pe Sfântu mai deoparte,

Cu oile mele,

Să caute cărările întoarcerii în stele,

Și eu să-mi deschid sufletul, ca pe o carte.

Sân Petru, Doamne, ■■ nu știe,

C'am tras sabie în lume, vijelie.

C'am scurtat cu un cap,

Tot ce-am crezut că nu încap,

Sub cerul dreptilor!

Sau, cine știe?

Am tăiat și ruși și turci și tătari,

Și Români de-al mei, dar tâlhari!

A fost să mă pună în furci,

Dar fugii într-o noapte.

Ascultam de glasul lelelor,

De semnele stelelor,

Făcute printre gratii, la geam...

De luna cu șoapte!...

Și, cum îți spuseli, într-o noapte,

Fugii!

Dar lumea de-acum,

A luat alt drum!

Cu tot ce mă împresoară,

Simt că mă omoară!

Uitasem,

De ce n'am vrut,

Să știe Sân Petru, toate...

Să nu-și aducă aminte, de trecut!...

Uhu... huuu!

Un câine... na dulău!

Ferește oile de lupi,

Că eu vorbesc cu Dumnezeu!...

Ti-ai spune Doamne și Te-ai ruga,

Dar să nu mai știe nimeni...

În Țara mea, Țara de Români,

Unde-a trăit Ștefan...

Un Jian,

Un Codrean...

Pe unde-am haiducit odată și eu,

Sunt alții stăpâni.

Iară noi, Români,

Slugărim pe la netrebnici și la câni!...

Ne doare,

Lumina de soare!

Speranțele noastre sfâșiate, cresc,

Mormintele noastre sporesc,

Arzând în țări...

Credința ne-aprinde făclii,

În drumul pe care Te-ai așteptă să vii,

Români, plângând!

Până când Doamne, până când?

Doamne!

În Țara mea,

Și zorile,

Și florile,

Și fetele,

Plâng, bietele,

Și se roagă pentru soarta asta rea!

Până când Doamne,

Până când atâtea dureri, în Țara mea?

DUPA PITESTI

Lui FLORICA D.

Veneam ca din lumea cealaltă!...

Frate, tu știi!

Rana în suflet și'n carne

S'adâncea ca o rugă înaltă!...

Cărări înfloreau sângeții,

Peste zările dorului, sparte.

Amar în furtună!

Poposeau la izvoare,

Lângă raze de lună,

Potoit cântând,

Arșitelor grele din gând!

În liniști-ce căutau mai adâncă hodină,

În poenile largi de lumină,

Ne-am oprit amândoi!

Lumini ne — au ținut —

asternut.

Iar liniști au curs peste noi mângâieri.

Ca un sbor de îngeri-uzori!

Sus în cer, înfloreau primăverii

Și creștea din adânc de tăceri,

Înaltă nespus,

Crucea durerilor!

De pe ea cobori lângă noi, blând, Isus!

Doamne!

Eu ți-am bătut piroane

În palme!

Eu ți-am înțepat cu sulița, coasta!

Eu ți-am pus pe cap cunună de spini!

Ți-am dat fiere la moarte, și'n viață venini!

—Iartă-mă!

Vreau să fiu cu tine în pacea asta,

Lângă inima Ța, adăpost strălucit!

Ochii Lui lacrimați,

căutără spre noi.

«Venii, —

Și din cer picurau peste noi, stropi de rouă.

Toți cei osteniți

Și'impovărați —

Și eu vă voi odihni pe voi».

Și-a zămbit, lacrimând,

ca de — un gând —

—Luminatul!

Poruncă nouă,

—dau vouă:

Să vă iubiți unul pe altul!

IN LOC DE COLINDA

Lerui-ler!

—peste păduri,

cântă parcă munții suri!

Nu știu, stele — albastre ard!

Poate lacrimile cad —

Plânge cetina de brad!...

Lerui-ler!

—A fost odată

Țara asta minunată

Că nici basmul n'o cuprinde!

Din adâncuri care pier,

Veneau îngeri din cer,

Peste Țară, să colinde.

Tremurau lângă bordei,

Cântece de clopoței —

Cântau clopote de-argint.

La palat de mărgărit,

Și lăsau atâtea pace,

Pe bătrânele conace!

Cobora și Domnul Sfânt,

Cu Sânpetru pe pământ!

Doi moșnegi, cu mâini de ceață,

Întâlneau umblând prin Țară —.

Nu știai că prin nămeți

Trece Sfânt Isvor de viață,

Nu știai că ai la cină,

Sfânt Isvorul de lumină!

Lerui! — basmul ar tot crește,

Nu-l mai spun că prea lung este!

Lerui — Doamne — dalbe flori!

În Țara colindelor,

Nu mai vântul mai colindă!

Spartă-l ușa de la tindă,

De prigoana răilor!

Casa nu e luminată,

Copilași s'au culcat —

Nu cântând ca altădată...

Mama plânge'ncet la vatră,

—Tata — i dus — internit!

Lerui — Doamne — dalbe flori!

Pentru cei din Inchisori, —

Nu sunt clopote să sune,

Astăzi — pentru rugăciune.

Eu aștept colindătorii!

Și'n loc vine-un stol de ciori...

N'am nici nuci,

Nici mere dulci,

Nici colaci,

Nici pâine-mamă.

Le-oi da pieptu-mi de aramă

Ca să-i smulgă inima,

S'o sfâșie-prada grea,

Hrană pentru Țara mea!

Le-oi da ochii mei de cer,

Licărind albastre stele,

Peste anii grei de ger,

Ca să-i ducă Țării mele!

Pentru dorurile grele,

Pentru tot amarul ei!

REFLECȚII ASUPRA NATIONALITATILOR

identitatea lor; altele schimbând-o pe vițelul de aur.

Noi vorbim de neamurile crucificate. Cele ce au o conștiință.

Cele care stau în lanțurile usurătorilor; asasinii conștiințelor naționale. În lagărele de concentrare. În centrele de reeducare, unde se spală creierul intelectualității neamurilor, adică o înmormântează de vie.

Care este idealul în numele căruia se săvârșesc aceste atrocități? Atâtea suferință! Atâtea sânge vărsat! Atâtea răni pe trupul unei umanități de care nu se mai vorbește!

Și ne întrebăm, pentru ce? Astăzi, când milioane de suflete jertfite se înalță la cer. Pentru ce?

Dumnezeu, El, ne poate răspunde. Și cei care cred în atotputernicia Lui. El spun că există o fiară apocaliptică.

Și spun că există o oaste a Arhanghelului Mihail. Că această oaste e strânsă din multe neamuri.

Că oricine va muri în această vreme, poate cea din urmă, în pragul veacului sfânt, va participa din cer, cu sufletul său, la doborârea balaurului. Poate e lupta care va înfrunta vremurile și înțelegerea oamenilor.

Desire această oaste ne-a vorbit un om, care a

(Urmează pag. 14.)

DESHUMAREA CAPITANULUI

de Vasile POSTEUCA

14 June. Zona Leguani.

În 1937, de 24 Iunie, scria Căpitânul: "Faceți-vă cu bărbăție toate socoteliile interioare și pășiți cu hotărâre în decada decisivă a luptei legionare. Acești ace ani ce vin vor mai vedea asuprii și morminte de ale noastre, dar vor vedea și pe toți vrăjmașii noștri înfrânți și toate uneltirile lor sfărâmate. Acești zece ani ce vin vor vedea lupta decisivă, vor vedea pe legionarii învingând învingând și răsbind trușasele puteri întunecate de astăzi, învingând și punând temelie nouă neamului nostru".

Decada decisivă! Mai sunt trei ani din ea. Șapte s'au dus și, Doamne, amari au fost acești șapte ani. O nesfârșită sare de cruci și morminte. Morminte și cruci mari cât reaurile. Mormântul lui Moța și Marin. Mormântul Căpitanului. Mormintele elitel legionare. Cu sutele, cu mii... Morminte, morminte... E plină țara, e plină Rusia până în Caucaș, de morminte. În curând va fi presărată și Europa de ele.

Decada dedicată a luptei legionare a cerut la temelii biruințele, însăși jertfa Câmpianului. Și cine știe câte alte jertfe va mai cere? Lumea se îmbracă în înmănecare de nepătruns. Mîntea, oricât de verșată și născocoitoare, nu mai poate vedea nimic. Și totuși biruința românismului prin Legiune va trebui să vină. Ca istoria să aibă un sens. Pentru că să existe un echilibru în lume. Pentru că să existe însuși Dumnezeu.

Măntea nu mai poate ajuta la nimic. Suntem avertizați numai la certitudinea pe care ni le dă inima. Inima credincioasă. "Crede și te vei mântui!" Și credem. Amarnică istoria acestor sapte ani din decada decisivă. Din 1938-1940, prigoane fără șapte a lui Carol II și Călinescu... Căpi mai credeam atunci, dintre noi, că vom mai birui politici? Căci de biruință, în spirit, în sens creștin, nu ne îndoiam niciunul, cum nu ne îndoiam nici astăzi. Și totuși am biruit politic. A venit epoca de libertate 1940-1941, când am putut să ne strângem din nou rândurile și să ne îngropăm morții. A venit, peste toate demnădăile, clipa învierii. Morții s'au ridicat din morminte și au străbătut încă odată țara, dealungul și de-aialui, în fruntea coloanelor legionare rălătoare. S'au ridicat de sub lespedea de la Jilava, Innași, Caplariu. S'au ridicat a străbate Bucureștiul care l-a omorât, pentru a afirma în vecie că dreptatea nu poate fi niciodată omorâtă. Ea poate fi prigonită, dar nu, niciodată omorâtă. Dreptatea îngropată, învie. Precum învie și morții căsuți pentru ea, în numele ei.

Da cerul s'a întinecat din nou. Din toate părțile s'a abătut încoadată asupra legiunii și neamului nostru, furtuna prigoriant 21 ianuarie 1941... Și ani s'au scurs repede. Îndurând batjocura și calomniile vrăjmașilor, suferind și murind în închiisoari și lagăre, luptând și murind pe fronturi de luptă în contra bolșevicilor, suferind și îndurând umilinta prigoriei! Ne-au mai rămas numai trei ani din decada decisivă. Și în acești ani s'a trebuit să amuigem biruința. Dar pentru a birui, va trebui să ducem lupte grele și să jertfim mult. Mult cum poate mîntia noastră nici nu și poate imagina. Va trebui să biruim. Și vom birui. Cum? Cîine ar putea spune? Nouă ne-a dat Dumnezeu numai puterea de a crede, nu și aceea de a vedea. Mergem pe calea unui destin de dinaintea fixat, pe care numai Căpitănu'l a putut-o întui și vedea. Nouă nu ni s'a cerut decât s'o străbătem erote și jertfivine. Noi nu suntem decât instrumentul acestui destin de mîrire al neamului românesc. Sîntem numai ceea ce s'a spus metaforic Căpitănu': Trămîțete de nor prin care Dumnezeu va suna neamului românesc biruința".

Mergem printre morminte, prin noapte, spre zarea luminoasă a biruinței, pe care nu o vedem, în care credem. Mergem, credem și vom birui. Ce interesează cum? Vom birui. În legendă, în istorie, în spirit, peste propriile trupuri, peste propriile dureri și vișuri. Dar vom birui. Și neamul nostru va trăi din noi, din legenda noastră.

Când lupți și mori pentru o credință ca a noastră nu se poate să nu birui. Și murind, nu se poate să nu învie. Învierea stă în sensul înalt al morții și'n apăsarea grea, senin conștiință, a mormântului.

Cine ar fi culețază? În 1938-39 și chiar '40, ca în viața Ciaplanului? Cine l-ar fi crezut băștos la munte pe acela care ar fi afirmat atunci că Corneliu Codreanu va da, într-o bună zi, lespedea de două vagoane de ciment la o parte și că va mai mălărașă odată birurilor prin mijlocul neamului regalită și cutremurat de așa marețe, prin fața dumaniilor, a călăilor înnebuniți de groază și aruncați la pământ, călcând peste propria sa moarte? Cine ar fi crezut, cine ar fi putut afirma? Și totuși minunea s-a împlinit. Ciaplanul și martirii lui au înviat. Au înviat! Scriu acest cuvânt cu toată îndrăzneala. Căci ridicarea lor din morți minie, n'are nimic pământean. Face parte din voia lui Dumnezeu și din vengia celeilalte învieri. Întâmpinată acum aproape 2.000 de ani. A fost cu adevărat: *înviere*.

Imi stăruie și acum în minte, în suflet și'n sânge, zilele și nopțile acelea să deșumăriile dela Jilava. Aș vrea să mă adun pentru a putea descrie tot florul dumnezeesc simțit atunci, și nu știu cum să încep. Mă pierd într-o stare de eglavie care-mi frânge sufletul și mă aruncă în genunchi pentru a mă închina și a mă ruga lui Dumnezeu.

E o noapte de toamnă. Rece. Bate din când în când câte o puvită de vânt tăios, fognind straniu în frunza uscată a salcâmlor. Lucrăm de zor, Peste zi lăspedea uriașă a forșt date la o parte cu ajutorul tancurilor grele și a macaralelor. Hârțiele, târnacoapele și topetele hârțale în pământul Țilav și înegrit de acidul sulfuric, ca și cum am atinge în oase. În lumina stranie a reflectoarelor, fețele celor care lucrează se răsfâng palide, ca și lutul depe lori peti, iar păduricea Țilaveli pare o armată de duhuri cu brațele tremurătoare a rugăciune spre cer. Lângă un mal nărilor la pictoarele crucii date la o parte, ard sute de lumânări de ceară, aruncând umbre și lumini pe fețele iscoalelor înegrite de vreme. O noapte ireală. Sntem undeva pe margine de cer, în legendă și vengie. Oprit pentru o clipă din lucru, mă cotoresc mul de întrebări! Oare a sevea ocaze vād? Nu cumva e un via? Imi vine să mă reped la camerarii dealeure, cu frunțile numai picuri de sudoare să-l pipăi și să-l întreb: Voi sunteți, cu adevărat, mări Trăit? E posibil, sau am înnebunit eu? E desgroapă m Capitanul? Nu-mi vine să cred. Mă uit mirat, atent și cu tremurată împrejur și flece clipă care se scurge, rupe din mine, împingându-mă din ce în ce mai mult în mlt a ireali. Imi dau mâna la frunte ca să o simt rece, lângă vatra de jar ce-mă incendiază trupul, mntea și sufletul. Mă întreb: E oare posibil? Acum un an se lăudau dumaștii în satanica și ȳra lor fără margini: L-am trântit nu plată grea. De-acum să poțosească să se mai ridice. B poțosească a mal vorbi de biruință și învieri!

Toate fanteamele dimprejurii, numai să treburi, nu
mai chinuri. Și totuși, adevărul, Săpăm la desumăr,
Capitulumul. Nicodolul și Decemvirilor. Săpăm chinu
și, mereu mai adânc, într-o tăcere de asfârț de lume. Z
duriile necre de noapte care, mărginesc lumina reflector
lor, fac din pădurică de la Jilava, o insulă fără legătur
cu lumea. Suntem undeva departe, dincolo de țară, de c
lele care abia ne-am desprins de, dincolo de lume. Fără
aderență în materie, fără calendar. Când am înțepu
Când vom asfârț? Nu știm. Săpăm tăcut, cu lopetile, c
ciusele palmelor îngrate și insangerate. Mai pe deal, șim
mut al durii românești de totdeauna, stă tatăl Capit
nului, Moș Zelea. În sumanul lui bucovinean, înalt cât u
slejar secular din Codrul Cosminului, crește în lumina h
cășii a reflectoarelor și mai înalt. Până la cer. Ce va
săciad sufletul acestui om, în aceste clipe, când aștept
și-și scoată din pământul neastul, feciorul? Mîntea m
doare ca sub cutite. Nu pot să-mi mai răspund nim
sau că în sufletul bătrânului apostol și tată, stăruie am
la întrebare, care ne afăriește și nouă înlă: "Dar da
mormântul e gol? Dacă l-au ars la crematoriu sau l-a
aruncat în altă parte, și aici eu fiert mormântul, sau l-

pentru a minți ochii lumii! Durerea mă frământă în ghiarele ei sălbatice, cum ai frământa în mână aspră un bulgăre de lut. Mi-l umez, mi-l cald. Mi-l scorm. Aș vrea să dorm. Dar nu pot. Săpăm măl depași. Mă așint ca de piatră. S'ă adunat tot Universul în mine. Mi vine să plâng că hohote, aud gemete în mine, cari mă îngrozesc. E posibil? A murit Căpitănu? Ți desgroapă pe Căpitănu? Imi vine să strig peste toată lumea. Unde sunteți voi dușmanii? Unde vă e pământul, cu cara, vă laudată mai ieri? Unde vă sunt stăpule, unde vă sunt santinelele cari până mai ieri păzau la morământul acesta, la ușile tuturor închisorilor, lângă rețelele îngăstelor? Unde sunteți? Unde vă e dreptatea? Unde e ordinea în numele căreia ați omorât? Mi mîncea o noapte valpurică. Trece zece ani într'un minut. Mă văd pornind, copil încă, în 1932, la luptă. Ți văd pe Căpitănu. Ți văd apostolii cutreerând țara pentru a semăna duhul nou al mântuirii românești, mă văd în primele începuturi, creșdnd, cântînd, înfruntînd lumea. Casa Veche, 1933, prigoana Duca. Apoi anii de glorie: 35, 36, 37. Victoria formidabilă din Decembrie 1937. Toate taberele de muncă: Rărau, Carmen Sylva, altele și altele. Apoi vîrfurile din 38 "Căpitănu nu poate fi omorât!" Rădeam de dușmanii cărînd spuneau că-l vor omorî. Și lată că l-au omorî. Dar nu l-au putut înfrînge. Nu l-au putut furca. Învierea. Acum stau aci și sap pentru a-l desgroapa pe Căpitănu...

[illegible]

Trăse și acum clipele acelea și mă înfior. Și vorbesc de unul singur cum vorbiam și atunci. Dece l-ați omorât, mîi Dece? Dece ați înșăgerat întreaga istorie vitoare a neamului românesc? Ce v'a făcut această om? Nați știut că prin El vorbeste însăși istoria românească? Cu ce veți putea plăti crima aceasta care întuneacă lumea, care-l întuneacă la față pe însuși Dumnezeu?

Da... În noaptea aceea la Jilava s'a împlinit voia lui Dumnezeu. Inverirea lui Corneliu Codreanu și pedepsirea, fulgerătoare a călătorului. Cel ce cădeau în noaptea aceea sub gloanțe, în cazematele de altitudine ale Jilaveli, nu cădeau din vreața pământească, ca rezultat al unui răz însetosir și de răzburare, ci sub biciul implacabil al destinului, al voiei lui Dumnezeu, pentru a restaura ordinea și respectul dreptății în lume.

Ma gandesc astazi dupa 4 ani la toate acestea, si va
cele intampina acolo, total desprinsa de evnimente
oameni. Cel ce lovit in cazematele Jilavel, erau numi
instrumente ale unei porunci care venia din mormant
Capitanului. Nimic mai mult. Era o porunca mare, urias
pe care oamenii nu o puteau inconjura, carea nu i se pu
teau refuza. Era glasul Capitanului: "Doresc sa fiu ra
bunat... deoarece sunt convins ca in felul acesta veti fa
un mare bine neamului romanesc".

U. În timp ce noi răcim lutul cu degetele, alte bra-
mante de destin ridicau pietrele de sufletul Capitanu-
lui. Isbăiu cu moarte pe călăi. Și dimineața a venit gre-
dar a venit. Albă și liniștită, cum sunt diminețile Sfintei
Paști, când pe tot pământul se auziră: Hristos a învia-
t! Capitanul dar pentru a învia era nevoie ca lutul să nu
mai existe. Și Iuda era acum multiplicat. Era numai
unul dar și crucea, și moartea și Ierusalimul. Era numai
unul dar și Iuda era acum suta de Iuda. De aceea și Iuda trebu-
ia să împășească multiplicat. Și a împășit. A plătit înainte de
a se răscula. A marte și de-a se ridica lutul-neamului

Au fost și mai sunt încă oameni (și probabil vor mai fi) cari să ne acuze că i-am împuscat pe călii Căpitanih fără a-l judeca. Dar care deschiderea mormântului Jilava n'a fost un proces? N'a fost cea mai teribilă sentință, care va rămăne în toată istoria românească? Biruția legionarismului în cadrul naționalismului european era cea mai formidabilă sentință? Mai era nevoie de formalități? Și totuși noi n'am ocolit aceste formalități. Că ce ne-au acuzat și ne mai acuză. Noi am fi vrut ca dela Jilava să fie judecată. Dar dacă judecata formală putut fi evitată, cea mai implacabilă, care e mai taro decât vicleniile oamenilor, n'a putut fi. Pe cel dela Jilava l-a judecat istoria și tot ea l-a pedepsit prin mâna legionarilor la porunca mormântului care se deschide în noaptea aceea, pentru a aduce a doua zi, neamul întreg, ridicat cu frunzele spre cer, vestea iaverii.

Mă înconjoară și acum lumina blândă a acelei dimineți
tălăzite de toamnă târzie. Sunt acolo în păduricea de
Jilave. Soarele ridicat de-asupra saucărilor ne-a alungat

deasupra, din suflote. Am dat de trupuri. Luăm țărâna pe grilă, scoarțind cu degetele, ridicând-o cu palmele. Desgolim încoace cele 14 trupuri. Întâi pictoarea, apoi spatele și capetele. Au fost aruncați în două rânduri, de-a lungul gropii. Unii peste alții, cu fața în jos. Ei recunoașteam la mijloc pe Căpitan. Mai voinic decât toți. Drept ca un gorun prăbușit de furtună, cu fruntea pe umărul lui Niki. Constantinescu.

Capitanului! Ne cuprinde o durere cutremurătoare. Vă
tor Slaghi, paladina Capitanului, că la o parte uită
bulgări cari li acopăr fața, apoi izbucnește într'un plâ
nestăvil și sărută fără să se mai oprească trupul acelu
care l-a fost nădăjde, soare și Capitan. Pe mal, feme
celor morți plâng cu hohote. Fața Doamnei Lilița e um
lăcrimi, în cari plânguie înșuși soarele. Moș Zelea gem
o fiară rănită și ochii lui, aceluși de piază, străp
cerul pentru a cere parcă o deslegare, o înțelegere. I
simt mie, apăsut sub bolovanii uriași ai cîlilor care tr
greu, și mă cuprinde teama ca nu cumva tatăl Capitan
lui să se prăbușească la pământ. Mă tem că-l va sfîr
dureea. E în el nu numai durerea de tată care al-ai p
dit cel mai drag fecior, ci înăuntru durerea neamului, care
pierde la capătul a secole de luptă și ingenușchere pe
mal mare profet și măntuitor. Va înțelege cineva vreod
așa cum trebuie măreția durerii acutului tată, care du
patru decenii de luptă naționalistă, se înscrie pentru
duce lupta mai departe în oastea și sub comanda propri
lui său fecior? Cred că e unicul caz în lume acesta, că
un tată se înscrie mă lupte și să asculte nevoiilor, până
moarte și dincolo de ea, sub comanda politică a copil
său. Mă uit la ei și la mă mir cum poate purta atîta
rere câtă se revărsă din ochii lui aceluși; din brațele a
leam ridicate aprer cer ca niște bișmele apocaliptice. I
n'am timp să mă uit multă vreme. Alături e trupul
pitavului, multiplicat în alte 13 trupuri. Numărăm ca
ne convingem că sunt totuși Da. Sunt 13. Imi trece rep
prin minte semnificația tactică a lui 13. Chiar ai p
prin minte a avut pe Capitanul de numărul 13. A fost
gropat împreună cu "cel 13 înmormîntat de vîl" al
Niciadoril și Decemvrii. Și a murit la 30 de ani: de 3 x

Cu griji, înfăşurate în cearşafuri, trupurile sunt identificate de familii şi scoase pe mal, unde se îngrijă lângă cel al Căpitanului. Tărâna din jurul trupurilor rămâne plină de sânge. O scormonire, o frământare în mâini, o amestecare cu lacrimile ce ne curg fără încetare, o sărutăm şi o luăm cu noi, ca talisman. Tărâna Căpitanului, a NICADORII, a DECEMVIIRII. „Acum slobozeşte, Doamne, pe robii tăi!... Plângem cutremuraţi. De minunea pe care o vedem cu ochii, de durerea morţii nedrepte, de toată jalea neamului vădurit de Căpitan şi de cei mai buni luptători ai săi. Plângem. De acum vom merge plângând, cu aceste trupuri sugrumate în gheaţă, dururile pe la spate de gheaţă, şi arse cu acid sulfuric, vom merge ca ele în suferinţă, pe toate drumurile şi zilele ce le vom mai străbate, până la capitala vieţii noastre. Mormântul acesta s'a deschis şi nu se va mai închide niciodată. Vom vorbi mereu. Cum ne vorbeşte acum nouă, prin sângele pe care-l strălăm, prin tărâna ce o ascundem în sân, ca să o ducem în altarele familiilor, sau să o purtăm mâine în sânşoruri cu tărâna, la gât.

Au venit preoţii ca să facă slujba. În urmă vin sicriile. Cele 14 trupuri stau îngratate unul lângă altul, între lumânări, iocane, jerbe de flori, steaguri verzi şi tricolore. Fumul din căuile de tămăie se arde înalt şi drept, spre cer, ca nişte rugăcuni fără cuvinte. Hainele vărgate, de ocazi, ale morţilor sunt curăţate de ultimile fire de lut. Peţele şi mâinile le sunt negre, atacate de acid. Cîneva se apleacă şi tale streangul dela gâtul Căpitanului. În graba lor, criminalii au uitat să-l tace, deşi au avut griji să mai desearce în cadavre şi gloanţe, pentru a lăsa impresia că la Tâncăbeşti cel 14 au fost împuşcaţi. Dar crimele întinerec, ele totdeauna la lumină şi se acuză. Iată o bucată din streangul cu care Carol II a vrut să sugrume neamul românesc. Acest capăt de streang îl va acuză şi pe el, şi pe toţi complicitii lui, până la sfârşitul istoriei româneşti.

Doamna Lilica scoate din buzunarul hainei Căpitanului cărţile de rugăciuni: rugăciunile Sf. Antonie de Padova. Apoi tale haina la piept. La gât stau intacte: săcşorul cu tărâna şi câteva cruculiţe cu chipul Mântuitorului şi al Măicii Domnului. Toate sunt intacte, neatinse de umneză. Înăşi trupul Căpitanului e parolă astăzi trecut din viaţă. Pieptul e bombat, de parcă ar vrea să iasă din haină, iar sub pielea albă se deslăşesc bine de tot vinele cu sânge roşu. E în adevăr o minune. Căpitanul n'a putrezit. Pe când celelalte trupuri sunt prăbuşite, al lui e întreg, nelătră în descompunere. Jumiătatea de faţă care n'a fost atinsă de tărâna şi albă şi luminoasă. Ca de om viu. Privim la el cutremuraţi. Doi Căpitanul a fost un sfânt. El n'a putrezit şi nu va putrezii. Am credinţa nestrămutată că aşa se va păstra şi de acum încolo, în mormântul dela Casa Verde.

Doamna Lilica strânge lucrurile găsite la el, le sărută cu lacrimi, apoi se prăbuşeşte într-un strigăt dureros: MU CORNELIU!... MU CORNELIU!...

Şi lumea începe a plânge cu hohote, din nou. Sub înfiorarea unei aripi de vânt plâng şi salcâmi, cu lacrimi mari, galbene, de frunze uscate. E în plânsul Doamnei Lilice durerea celei mai credincioase şi încercate soţii. Durere care ne străbate pe toţi. Nu ştiu de ce, simt, în clipa aceasta, cum plâng odată cu ea, toate soţiile şi mamele neamului românesc. În urmăreşte mâinile calde şi mângâietoare, care respiră pînă răvâgîi al Căpitanului, pentru a se prelunge apoi peste faţă înspre pieptul unde inima aceea mare cât o istorie nu mai bate. Îi văd lacrimile cum spală faţa Căpitanului, a soţului pe care duşmanii lui i-au crăpat şi simt cum un potop de durere inundă toată ţara... E atîta lacrimă. Atîta plîns. Voi călători, când l-aţi omorît pe Căpitan, aţi răs şi aţi dansat în sabaturi, iar noi, acum când v'am pedepsit, plângem. Noi nu ne bucurăm de moartea voastră. Căci noi n'am omorît. Voi v'aţi omorît!

Astăzi parcă şi acum la slujba religioasă îi văd cum în mijlocul rugăbei se ridică cu braţele înălţate spre cer, Moş Zelea. Aud rugăciunea lui cutremurătoare. Cere de apocalipsă. Dece nu sunteţi aci, voi vrăjmaşi, ca să-l auziţi: „Doamne al Cerurilor şi pămîntului, care mi-ai luat pe Corneliu, trimite foc şi pucioasă peste toţi slujitorii întinerului şi fîi ce neamul nostru să învie prin jertfa lui”. Glasul lui urlă tuns peste toată durnăva Jilavei, peste toată cetatea lui Bucur, sodomă care l-a omorît pe Căpitan... Şi va tuna de-acum peste toate veacurile. Căci vorbeşte la mormântul Căpitanului, în ceas cumpănit, în ceas de înviere.

Restul lucrurilor îl ştiu desigur mai mulţi dintre noi. Eu am vrut să însemn doar în această zi a Legiunii, când stăm sub zodia celor mai negre semne de întrebare, sub alte prigoane şi alte morminte acoperite de piatră, numai minunea învierii dela Jilava, învieră Căpitanului.

Stănd şi azi sub lumina acestei minuni, comemorînd ziua de temeinicie a Legiunii, pot rosti cu conştiinţa împăcată: Legiunea nu mai poate fi înfrîntă. Condusă de

dincolo de mormânt de către Căpitan, ea va fi mereu tălăruitoare, oricâte decade de luptă i-ar mai sta în faţă.

• • •

Noi am fost o generaţie nefericită. Da când mă gândesc că am avut norocul să-l vedem şi să-l simţim pe Căpitan, nu pot crede că altă generaţie se va putea numi mai fericită decât noi. Noi l-am văzut pe Căpitan! Şi l-am văzut şi învierea. I-am sărutat sângele scurs în tărâna, trupul ferit de legea tărânei, care se prefăce în tărâna, trupul de sfânt. Şi altă mulţumire şi fericire nu ne mai trebuie până la capitala vieţii noastre.

Generaţiile de mâine, pentru a înţelege mai bine chemarea neamului şi voia lui Dumnezeu, vor trebui să meargă şi să îngrunche la Jilava şi la Casa Verde. Să aştare tărâna aceea sfinţită de cel mai curat sânge al primei generaţii legionare. Căci această tărâna le va vorbi mai mult şi mai clar decât toate cărţile de învăţătură şi le va da cel mai bun sfat cum să creadă, să lupte, să moară şi să învie.

Noi cei de azi, aşa mici cum suntem, cutremuraţi de clipele trăite la Jilava, spunem: o istorie este cu atât mai mare, cu cât e mai grea de morminte. Şi mormintele istoriei se deschid, iar morţii ei învie.

• • •

Sărbătorim şi de data aceasta, ziua Legiunii, cu suferinţele chinuite. Departe de ţară şi de rosturile noastre fireşti. Ne adunăm din nou la Iocană, ca să ne rugăm, ca să trăim în Căpitan şi'n Moşa, să petrecem cu mintea şi sufletul bălăile, biruinţele şi înfrîngerile anilor prin care am trecut, şi să răvedim măcar o gheaţă de lumină pe zarea viitorului. Dar nu vedem nimic. Drumul duce mereu prin întunecare, mergem bălăile, ingenuşind, căzând, ridicându-ne. Suntem în prigoană. Toată lumea noastră e îngheşuită de vrăjmaşi şi ameninţată cu moartea. Părle schele lumii naţionaliste şi creştine sub vânt naprănic. Înnoim până la gât în mlaştina desmădejdii. Muntele suferinţei l-am urcat. Pădurea cu flăcări salbatece am trecut-o. Acum înnoim prin mlaştina desmădejdii. Înapoi nu ne putem întoarce. Şi malul celălalt nu se vede...

Scris în Ara de acum doi ani, bădă Corneliu Georgescu: „Suntem în toată celei de a treia încercări proorocite de Căpitan: 'mlaştina desmădejdii'. Legionarii se luptă din greu cu ochiurile puhave ale mocirlei, cu miile de ventuze ale smărcurilor fără fund. Doi-trei dintre legionari au şi fost acoperiţi până'n creştet de gîlul desmădejdii. Ură de bucurie ovrelui şi cu aliatul său, francmasonul român, îmbrăcat de ocazie în cine ştie ce haină politică de imprumut.

„Dar bucuria lor se dovedeşte pe zi ce trece a fi fost prematură. În marea de noroi a mocirlei trup lângă trup de legionar, se înşiră puncte peste gîl. Dacă ventuzele mlaştinilor urei li atrag spre adăncurile pierzaniei, flacăra credinţei nestrămutată în destinul Legiunii, sădită de Căpitan în sufletele lor, li înalţă la suprafaţă, spre cer, spre soare, spre lumină.

„Acestaşi flacăra sfântă lăuntrică le călăuzeşte drumul prin întunecimea desigurilor smărcului şi-l conduce spre limanul de verdeaţă scăldată în soare, care începe să strălucască în zare: spre biruinţa deplină, definitivă şi vecnică a Legiunii.

„Mlaştina desmădejdii" va fi străbătută şi Legiunea va învinge măreţ şi definitiv. Pentru că aşa a proorocit Căpitanul şi Căpitanul nu a greşit niciodată”.

Înnorâm prin mlaştina desmădejdii. Nu numai noi. Ci înşăi ţara pentru care ne-am ridicat. Înşăi lumea creştină şi naţionalistă.

REFLECŢII ASUPRA NATIONALITATILOR

primit martiriului acum patruzeci de ani, în numele Arhanghelului Mihail.

El se cheama Corneliu Zelea Codreanu.

Şi a fost urmat în drum către cer de mii de mucenici.

Iar cel dintâi dintre ei, Ion I. Moşa, legionar român, plecat să moară pe frontul spaniol împotriva comunismului ateu, şi antinaţional, ne-a lăsat cuvânt pentru totdeauna:

„Vom învinge... pentru că forţele ale căror instrumente vrem să fim noi, sunt etern invincibile”.

Ion TOLESCU

NICADORII DECEMVIIRII RASBUNATORII de Faust BRADESCU

REI nume simbolice, trei date fundamentale în istoria şi evoluţia Mişcării Legionare, trei depăşiri ascunse în taina trecerii unui neam obidit. Problema ce s'a pus şi se va mai pune în legătură cu aceste trei nume, e aceea de a se înţelege pe deplin ce au reprezentat, din punct de vedere uman şi naţional — deci, dincolo de faptul material — aceste jertfe consumite. NU fada înşiruire circumstanţială a unor fapte ce-au sgruduit o epocă şi-au pus în mişcare pasturile. Ci profunda semnificaţie a unui fenomen ce depăşea momentul şi care şi-a găsit vadul împlinirii într-o nouă conştiinţă a demnităţii omului şi-a naţiunii.

Toată înţelegerea stă în acceptarea sau respingerea premiselor care au dus la stabilirea unei noi gândiri politice şi-a unui nou comportament uman în faţa abuzului de putere, a mişcării şi-a trădării. Pentru cine bălăie încă în întunecul neînţelegerii proprii sale demnităţi, pentru cine se complăce în promiscuitatea demagogică a politicii de căpătuire, în care prima condiţie e să te comporţi ca un vierme şi să suporti călcăitul omului forte până îţi ajungi scopul, numele acestor simbolice pot apărea în permanenţă ca nişte spietorii. Cu atât mai mult dacă e vorba de vreo mafie cosmopolită, ce-şi vede ameninţate interesele şi scopurile nemărturisite. Ne vom izbi de-o opoziţie activă şi virulentă ce va încerca să respingă totul, contestând premise, legitimitate şi drept de apărare.

Şi cum nu pot combate un fenomen de această natură, zvrănit din adăncul conştiinţei naţionale, vor întrebuiţa până la refuz armele infamiei şi ale minciunii. Şi'n acest domeniu, astfel de mafii n'au egal! E cauza pentru care majoritatea opiniei publice — naţionale şi internaţionale — judecă greşit problema legionară şi'n special realitatea acestor trei momente excepţionale ce-au scos neamul românesc din iobăgia politică a celor fără ruşine şi-au pus capăt unei raie vechi şi grele.

Omul, în genere, nu are nici timpul nici obiceiul să analizeze şi să cântărească evenimentele pentru a-şi face o opinie personală trecută prin prima proprie judecăţi. Încercăm în ceea ce găseşte prin ziare sau aude din gura unuia sau altuia, acceptă cu ușurinţă opinia majoritară convins că a aflat adevărul. În cele mai multe cazuri, după aceea, respinge cu dispreţ orice altă explicaţie, înălărindu-şi convingerea că un anumit fapt este într-un fel şi nu în altul.

Iar dacă i se mai cere în plus — pentru a pătrunde subtilităţile unui adevăr — să facă un efort de sistematizare mentală, de reconsiderare istorică şi de înţelegere lăuntrică a fenomenului, acţiunea i se pare imposibilă, dacă nu direct inutilă. De aceea, înoced, fie ea cea mai absurdă şi logică, reuşeşte să mănă masele — e scurta, loveşte pe alţii şi nu cere niciun efort.

Or, printre lozincile cele mai frecvente şi eficace în talmihul colonistă, mixtura, acuzaţiile gratuite, calificarea înfăntă... Dece? Pentru odată ce e un fapt, învelit în mantia unui calificativ, intră în mintea omului, cu greu mai poate fi combătut şi înlocuit. Acestea sunt armele cele mai îngritoare pe care duşmanii Mişcării Legionare le-au întrebuiţat — şi le întrebuiţează acum — pentru a o compromite în ochii lumii şi a-i smulge simpatia maselor. Exemplu tipic: Mişcarea Legionară n'a avut ABSOLUT nicio legătură de subordonare politică sau ideologică cu National-Socialismul german; duşmanii însă continuă fără ruşine să califice Garda de Fier drept „nazistă”.

Mal mult: Mişcarea Legionară n'a primit măcar o centimă dela nicio organizaţie politică din lume, dela nicio mafie internaţională, dela nicio bancă iudaică; duşmanii continuă s'o acuze de „stipendiul mercenar”, până şi a celor mal înverşunaţi adversari ai ei.

Mişcarea Legionară a fost singura organizaţie naţionalistă ce n'a fost inclusă în procesul dela Nuremberg; duşmanii continuă a ne califica de „criminali de răboi”.

Mişcarea Legionară a avut câteva mil de membrii asinaşi de către toate regimurile ce au dominat România în ultimii 50 de ani (regimurile democratice — regimul dictatorial carlist — regimul dictatorial antonescian — regi-

mul comunist); duşmanii continuă a ne pune în spate o groază de crime imaginare, chemându-ne de „asasinii de masă”.

Mişcarea Legionară se sprijină pe principiul de înţelegere şi armonie, pe dragoste de neam şi justiţie socială; duşmanii continuă să ne trateze drept „terrorişti”.

Şi apa mai departe, o gamă întreagă de calificative dezonorante, s'vrărite cu toptanul în spatele Mişcării Legionare, perpetuând sau încercând să menţină în spiritul mulţimilor imaginea unei Legiuni pe placul duşmanilor neamului românesc. Iar pentru a ilustra „adevărul” spuselor lor, aduc în balanţa istoriei numele simbolice ale acestor trei cazuri pe care le prezintă ca cele mal semnificative ale „perverzitatii” şi „criminalităţii” legionare...

Aceste trei momente au fost desbătute cu lux de amănunte şi enormă contribuţie fantezistă de către inamicii Mişcării deoarece, toate trei, s'au terminat în mod tragic. Faptul era considerat ca un punct extrem de vulnerabil în construcţia doctrinară a organizaţiei. Se putea broda cu uşurinţă orice calomnie, orice minciună, pe socoteala lor. Presă, aparat represiv, sprijin exterior, totul le stătea la dispoziţie. Pe când, Mişcarea Legionară, hărţuită din toate părţile, cu presa internă, cu cadrele conducătoare în închisori sau în clandestinitate, nu se putea apăra, şi nici măcar explica adevărul dela a acestor tragice întâmplări, pe care nu le dorise niciodată şi nu le provocase.

E semnificativ faptul că, de câte ori s'a încercat compromiterea sau descalificarea Mişcării, s'a recurs la puzerea în vedetă a acestor „crime legionare”. Totdeauna expunându-se faptul material (cu amănunte inventate, încărcate de gesturi şi intenţii perverse, de lagitate sau de cruzime incompatibile cu spiritul legionar, dar extrem de turburătoare pentru sensibilitatea umană) fără nicio explicaţie paralelă a substratului socio-psihologic care le-a determinat. Procedeu infam prin el însuşi, deoarece parţial şi dirijat în sensul stabilirii unei opinii unilaterale.

Intenţia era şi este totdeauna vădită: infiltrarea în cugelul mulţimilor că Garda de Fier este formată de o bandă de criminali, care nu fac decât să ucidă oameni liniştiţi şi patrioţi, pentru simplul motiv că nu cred cu ei. Când, în realitate, LUCRURILE ERAU EXACT CONTRARE, iar gestul tragic consecinţa unui desperat ajuns la paroxsim! Mulţi au putut cădea în această cursă, mai ales opinia publică internaţională, deoarece n-ul uşor să eredi că lucrurile s'au petrecut altfel când n'al la îndemână nici măcar opinia celorlalţi. Totuşi, majoritatea Românilor, martori oculari ai evenimentelor, au înţeles totdeauna adevărul celor întâmplări, chiar dacă brutalitatea regimurilor la putere îi împiedeca să se manifeste deschis în favoarea Mişcării Legionare.

Dar împotriva Legiunii erau coalitate două forţe GREU DE COMBATUT, de neutralizat sau de ţinut în respect, prin mijloacele corecte şi demne puse în practică de Corneliu CODEANU:

— Pe de o parte, forţa comunităţii iudaice, extrem de activă, centrifugă intereselor naţionale şi fără nicio milă faţă de orice acţiune, mişcare politică sau simplă atitudine ce-ar fi încercat să pună în dificultate expansiunea ei demnoară.

Interesul acestei comunităţi în România, în efortul ei de cotorpire economic-culturală, cerea distrugerea imediată a tot ce putea simi românesc şi lupta pentru descalgarea şi înălţarea neamului. De aceea, prin presa locală şi internaţională depinzând de naţiunea iudaică, au fost susţinute, îngroşate şi răspândite toate acuzaţiile împotriva Mişcării Legionare.

Cu o indiferenţă faţă de adevăr şi-o răutate specifică rasei lor, au pus în sarcina Mişcării Legionare toate ororile şi perversiunile imaginabile, convinsi că repetarea lor prin toate mijloacele va crea o opinie defavorabilă Mişcării naţionale.

Pe de altă parte, partidele politice, împănate de toate lepadăturile şi profitorii momentului. Acestea aveau deosebit interes să vadă steară de pe frontul politic al Mişcării ce lupta pentru emanciparea poporului şi promovarea elementelor curate ale neamului.

Suntem convinşi că în nicio altă ţară din lume n'a existat o atât de infamă înţelegere lăuntrică împotriva unei organizaţii, ca cea stabilită între diversele formaţii politice ce-au dominat politica românească în acea epocă. La tice ce-au dominat politica românească în acea epocă, au putere sau în opoziţie, toate partidele aveau un punct comun: să izbească cu lărie în această mişcare pentru a o împiedeca să trezească masele, pe spinarea cărora grupurile conducătoare îşi trăiau huzurul.

Mal mult chiar. Odată cu cotorpirea ţării de către comunism, metodele întrebuiţate împotriva Mişcării Legionare, metodele de arăndul n'au fost părăsite. Din contră, au fost continuate cu perseverenţă diabolică, înmulţite, ca să stăruie, transformate în adevărate lozinci, care să stăruie o anumită stare sufletească şi atitudine din partea omului numai la auzul anumitor cuvinte sau fraze.

Odată cu apariția Mișcării Legionare nu se mai înfruntă două sau mai multe partide, două echipe de guvernare, ci **DOUA CONCEPȚII DE VIAȚĂ**. Or, concepția noastră a Legiunii se ridică tocmai împotriva mentalității retrograde, abrutizantă și lipsită de etică a celor ce-și disputau cu regularitate guvernarea Țării.

INTERVENTIA MIȘCĂRII
LEGIONARE

NICADORII (1933)

(Denumirea vine dintr-o anagramă a primelor silabe din numele celor trei ce-au format echipa = NICOLAE Constantinescu — ION CĂRĂNĂ — DORU Belimace)

Abuzurile și jernielile comise în 1933 de către Guvernul liberal întrecuseră orice imaginație. Prin violența și extenderea lor, apăreau ca o **OFENSIVĂ DE NADACITRE** **CU TALIA** a noii organizații legionare, ce-și clătigase cu dăruire și multe sacrificii locul ce i se cuvenea în societatea românească. Totuși, izburile primite nu erau în stare s'o doborâse. I-au strâncinat suprastructura vizibilă, dar n'au putut să-l ruineze profunda implantare în spiritul adepților. Din contră, metodele barbare și armele degradante întrebunătățeau contra a seci de mii de oameni, un marș revoltă tuturor. Pentru prima oară în istoria politică a României, în sufletul individului naștea ideea răsturnării, a rezistenței active în fața tiraniei și nedreptății.

Momentul psihologic era foarte grav, dar n'a fost primit de cei ce trăiau din astfel de expediții politico-politienesti și din umilirea poporului. Prin mijlocul educației legionare se producea în om o schimbare adâncă întru înțelegerea problemelor politico-sociale, precum și o comportamentural său față de autoritatea guvernamentală. Omul-legionar nu mai putea accepta procedeele trănicioare umilire permanente și supunerea cară unu sistem de asigurire și bun plac.

Cele 3 cazi

Pentru el această epocă retrogradă era depăşită. Asupra de putere, o injurie şi o nedreptate adusă poporului. Prin el, ca legionar, pionier al unei ere noi de armonie şi demnitate pentru neamul românesc, aplicarea pechilor metodelor însoţitoare trebuia să dispard. Deaceia, reuşenţa lui era deosebită de necesitate vitală, pe care trebuia să o cristalizizeze într-un exemplu categoric şi plin de demnitate. Să se mai cheze în istorie voinţa poporului de a nu se mai lăsa călăuzit de niciunul al conşuş ca vitele.

În momentele grave ale existenței unei națiuni, protestul verbal sau scriptural nu-l decăță o formă patetică pentru a sublinia revoltă intimă a omului. Atunci însă, când se luptă pentru înscăunarea unei noi forme de a concepe viața, simpla formă patetică înscrisă în istorie mai degrabă o neputință.

ba o neputință.

În aceea zi friguroasă din luna Decembrie 1933, procurorul celor trei legionari, s'a decia un răitor. Prin sarcinile sale, el trebuia să decidă dacă acești trei legionari meritau să fie puși în libertate sau să fie condamnați la moarte. El trebuia să decidă dacă acești trei legionari meritau să fie puși în libertate sau să fie condamnați la moarte. El trebuia să decidă dacă acești trei legionari meritau să fie puși în libertate sau să fie condamnați la moarte.

Moartea lui I. G. DUCA - în clipa aceea omul de excepție al mentalității retrograde și umiltoare - a provocat o descătușare psihică în poporul român. Fusese ruptă mîgla ce învălura totdeauna partial ajuns la putere. Marea întrevăduse o liacărie de speranță de a nu mai fi mereu, la cheremul politicienilor și-a camenilor lor mîni.

Prin gestia celor trei leionari, se arată că neamul românesc era decis să-și apere de-acum încolo drepturile politice și sociale — că o mentalitate nouă, virilă, hotărâtă intrase în procesul de deșteptare al neamului.

"Căru! Duca" nu trebuie privit prin prisma faptului
nal al uiciderii unui om, ci prin aceea a SENSULUI FI
FUND care a determinat gestul. Acest om nu a fost u
pentru că ajunsese Prim Ministru, pentru că era democ
sau pentru că avea opinii opaze Mucedrii Legionare. Ce l
pută cutăra arăa aceste realități pentru evoluția

portanța pentru dezvoltarea și pentru educația ce se dădea în cadrul
ritului legionar, aspirările ce dominau forțele Gărzii de Fier.
Ca și în epoca de creștere a lui, erau cu multe în comun.
Deși, iar, ar fi ucis Mișcarea Legionară a tei, nu... Schi
lui fapt de a nu gândi și vedea lucrurile la fel... erau între
bările voite de naționalismul românesc nu erau înfră
rate în spirit autoritar, printr-o impune...
există animozitate împotriva lui DUCĂ, nici mai
nici mai puțin decât cea normală între forțe poli
divergente.

DUCA a fost, înainte de a deveni rege, un mare structuri sufletiești și a mentalității ce domina forțele lăse democratice din acea vreme. Această situație l-a pus să deprețuiască profundele schimbări aduse de celește leționare în viața neamului. A fost incapabil să simtă și să studieze fenomenul excepțional care l-a fost concretă sub o hili lui, considerându-l ca o acțiune asemnată și fără viitor. Pentru el era vorba de un simt fenomen accesoriu în viața publică a Românilor, care

cui lor în problemele de orice natură ale națiunii fără a
răspunde cum se cuvine

DECEMYRII (1936)
(Supranume dat celor zece legionari care au
pedepalit trădarea lui Mihail STELESCU).

(Supranume dat celor neco legionari care au
pedepsit trădarea lui Mihail STELESCU)

Cazul în sine este clasic. Trădarea poate avea multe fațete, dar gestul rămâne mereu același: desprinderea vinovată a trădătorului de neamul, armata sau grupul cărui aparține.

ATLESCU, comandant legionar, apreciat de Căpitan ca organizator și intelectual, ajunsese la 25 ani deputat al Mișcării Legionare. Această ascensiune rapidă, însoțită de gloriola postului și de importanța sa, se manifesta în rândurile organizației, provocând în ei o neîncredere nestăpânită de mârșire și dominare. Orgollos și încrezător, considera ascensiunea lui prematură ca o dovadă de superioritate și autoritate în mijlocul Mișcării. În mintea lui mijlocul gândului de a înlocui pe Căpitan, considerându-l de superior lui și mult mai apreciat în rândurile legionare.

Cercurile dugmane Gărali de Flor prind firul acestei ambiguități născând și întrevăd imediat avantajul de a susține un astfel de personaj. Aduierea și promisiunile acestora turbură definitiv mințile tânărilor deputați. Sub influența acestor cercuri STELESCU pierde ultima urmă de demnitate. Caică jurământul depus în Legiune, ultimul respect pe care-l datora lui Corneliu CODREANU și intră pe panta trădării.

Complotul împotriva șefului său, pregătind asasinarea acestuia. Detaliile acestei trădări vor fi expuse într-o broșură aparte. Ceeace ne interesează e acțiunea și motivele adânci care-au determinat pe DECEMVIRI să recurgă la actul suprem.

Complotul este descoperit la timp. Executorul material, un legionar numit COTEA, adus în fața Căpitanului, mărturisește și confirmă vinovăția lui Mihail STEBACU!

În Consiliu de onoare este constituit pentru a judeca și decide de poziția celui învinuit în Măgare. Consiliul, compus din 24 de Comandanți legionari (grad egal cu cel al înculpăturii) și pus sub președinția generalului G. CANTACUZINO, îl declară pe STRLESCU "vinovat de trădare și organizare de complot". Decide excluderea lui definitiv din lex legum. Acuzatul a fost prezent la ședința acestui Consiliu având dreptul de a se apăra în voie.

Ciprianul aduce o îndulcire acestei sentințe, declarând că vinovatul va putea reîntra în rândurile Gărilor de Fier oricând, din moment ce va face dovada că so chește și că vrea să-și revină locul în lupta legionară. În Mișcarea Legionară există tertarea, de îndată ce se confirmă întirarea vinovatului pe drumul îndreptării.

Trădătorii însă, în loc să se îndrepte, să regreseze gestul criminel și intenția trădării, să ceară trimiterea lui în acțiunile grele prin care să-și plătească păcatul, înfră în răstăruiri de cadavre și activitate cu cercurile duple, acestea, îmboldindu-l din urmă, îl finanțau pentru a scoate o publicație "CRUCIADA ROMANIBĂLUTUL", care devine cea mai anti-legionară publicație din țară învlețea la adresa lui Corneliu CODREANU, acușându-l și minciunile contra Măgălii Legionare cel- ulympy paginile, în dignază la culme masele legionare și chiar cercurile poliție guvernamentale. Trădătorii în loc să-și pună eșecul cap, își continuă trădarea sub forma cea mai joasă și amară: minciuna și calomnia.

...trăie, a urmasi trebuie să se întâmple! E legea firii
naturale când omul conștient de adevărul și curățenia lui
de sine, înțelege să înfrunte cu demnitate perșii și răul
care-i amenință ființa. E un alpinist grav de auto-apărare.
Astea, sece leștioni, vechi amarați de luptă al lui STE-
LESCU, decid să pună capăt acelor atitudini înfrânte care,
în afară de a răspândi toate răutățile împotriva Măgării
răului ÎNCADRATA ÎN ISTORIA NRAMULUI bunătății.

[illegible]

Pentru membrii Gărilor de Fier, creșterea în spiritul onoarei și sacrificiului, trădarea este forma cea mai respinsă. Iar pe care o pune la acțiune umană în desăfușarea ei negativă. "Problema trădării" a fost foarte adesea discutată în sânul Mișcării pentru a se infuza în spiritul ei

"legionarii care au asasinat pe Armand Calinescu" Expresie consacrată, urma de un giru neagrărit de alte calificative insultătoare. Nicio altă explicație, nicio analiză a situației politice și a stării lor sufletești, pentru a se înțelege DECE acesti legionari s'au constituit în echipă de pedepzire; sau, ce BIAN PROFUND l-a îndemnat să accepte sacrificiul vieții, înfruntând dictatura regelui și ura forțelor oculte.

În acea epocă, en toate prigoanele suferite, Legiunea creștea în întreaga țară. Era un lucru născut din entuziasm și speranță în viitor. Măcar, simțeau instinctiv că prin Legiune o să născă o dăruire pentru ele. Regele, la rândul lui, temea alungerea lui, putere a acestei organizații care n'ar fi acceptat nici dictatura sa personală, nici legăturile sale cu ovricea Elena LUPESCU. Același sentimente de a se și înfricoșare mărturisau și forțele armate naționale cubărite în milociul neamului. ROMÂNIA O victorie electorală legiionară ar fi însemnat PROMOVAREA ROMANISMULUI și prăbușirea proiectelor lor înghițite pe spinarea poporului. În astfel de condiții, coaliția tuturor profiturilor împotriva singurei forțe capabilă să le țină piept, a împlinit într-un timp record.

Printr-un proces odios, înscenat pe argumente eopli-
ceti și false, dar judecat de un Tribunal Militar supus
confeiei regale, Capitanul fusese condamnat la moarte și
închisoare. Organizația legionară desființată în mod
arbitrar, după ce în alegerile din Decembrie 1937 ajunses-
e să aibă 60 de deputați. În același timp sute de fruntași
legionari arestați și o teroare cumplită desăvârșită contra
tuturor membrilor cunoscuți de autorități.

În România stăpâna voința regelui Carol II și-a ocultat semnele din jurul tronului. Dar, pentru a se simți "stăpân" pe deplin - așa cum îl știa pe deplin în tot momentul clica politică și oculta iudaică - regele avea nevoie să nu mai simtă prezența grănilor a lui Corneliu CODREANU, chiar așa condamnat și închis cum era.

Coaliția acestor forțe, dăruimate Legiunii și neamului, convăgind pe rege ca moartea Câmpianului ar adopi în același timp orice rezistență legionară și-ar provoca și dispariția curentului pro-legionar în plină dezvoltare. Megalomania regelui Carol II era punctul de convergență al acestor presiuni obscure, „camărită” palatului, în frunte cu Răzvan IURBESC și URDAREANU „clică” politică, în frunte cu F. D. CĂLĂBĂȘANU „mafie” iudeică, în frunte cu F.N. PERMAN. Pentru prima dată aceste „forțe oculte” erau de acord, susținându-se într-o acțiune care laboza neamul românesc.

Convins cu ușurință de adevăratul și al voinței acestor lucruri, regele al ordinului Ministrului său de Interne — întâmplător era toarnă Armand CALINESCU, duman neputincios al Mișcării Legionare și cu autor al planului de ucidere — să execute planul de exterminare. Acesta îndeplinește "ordinul" în cel mai clasic stil al celor cu deținutul: ARGUMENTUL ÎNCERCĂRII DE EVADARE.

În noaptea de 29-30 Noembrie 1939, CAPITANUL NICADORII și DECEMBERIUL sunt asazinați în pădurea Tărbăgești, de către o echipă de jandarmi, în condiții de corupere/latroaie diabolice, după cum s'a aflat mai târziu. Aciptul provoacă o conștenoero generikă. Nimeni nu se aștepta la un astfel de act barbar din partea regelui și a guvernului! Mai ales că cei uciși erau închiși, condamnați la ani grei de temniță. Dar presunibilele ucișeser atât de mari și de "convingătoare" încât monstruoziitatea acului nu mai avuase nicio influență asupra deciziei. Nu stin sub ce regim politic din Occident s'ar fi putut executa un astfel de act: 14 cameni, condamnați de la pedepse merdant până la munca silnică pe viață, sa fie scosi din celule, legați de mâini și de picioare în două camionete, duți într-o pădure și strânguți, înainte de a primi fiecare câteun glonțe în ceafă, de jandarmii autorității înșarinate cu apărarea justiției! Si un astfel de regim se intitula DEMOCRATIE!

Beful suprem ucide, majoritatea celorlalți peți legionari în închisoari împreună cu alți zeci de mii de luptători. Cei rămași liberi, trăind în totală clandestinitate, urmăriti de autorități. Tera sub stăro de asediul, lumea îngrozită de stăta cruzimea și sălbăticia. Aceasta era BII ANULI. MARTE AL STAPANIKIEI POTELOI OCULTE IN ROMANIA! Pe deasupra, teribila reprimare Institutul de Armand CALI-NESCU. Ministrul de Interne

Natural, peste tot, domnea liniştea cea mai completă
LINIŞTEA OROAZELI...
Regele înconştient, era satisfăcut. Ocultele lui trecu-
rău. Oălinecu veghea ca nimic să nu mai migle în
tra suferinţelor şi-a neapăruşii

Der ceace n'au inteles atunci - CUM NU INTELEG
NICI AZI DEMOCRATII NOSTRI - e că ceva profund se
schimbase în sufletul și în trăirea neamului românesc.
Preceptele legănare modificaseră străfundurile omului-
român impunându-i pe aile coordonate de simțire și de

(Daunirea revine folclorului popular)

Când în lucrările de manual se vorbește de el, se spune

- 29

- 2 -

29

31

de OVIDIU VUIA

31 —

473

PE MARGINEA CARTILOR

ARTICOLE DE FOND de Pamfil SEICARU

În vizita pe care Di Selcama a făcut-o la Kabona, în Decembrie 1943, dsa, în afara de Președintele Balazar, a avut și pe colonelul polonez Kowalewski, la cererea acestuia din urmă. Colonelul polonez l-a pus la curent pe di Selcama de cedările făcute Rusiei sovietice la Teheran, de subordonarea — așa putea — o numi maladivă — a înfrimului american, lui Stalin, și de soarta teribilă ce aștepta pe polonezi și pe români. Polonezii își dădeau seama târziu de eroarea pe care o comiseră, crezând în garanțiile engleze.

În afara de timpul punerii la curent, colonelul Kovalevski îi mai cerea dinu Șelcaru să aducă cele expuse la cuștînța nu numai a mareșalului Antonescu, ci și a lui Iuliu Maniu. Sensul expunerii colonelului polonez era clar: căuta nu numai să deschidă ochii "mareșul" om de Stat ardelen, dar trimitea și o indirectă și demnădăjuită cere-
re: rezistați!

Însoțit la București, di Șelcaru a căutat să își îndepărtase obligația pe care o luase față de colonelul Kovalewski. La întâlnire deci pe Iuliu Maniu și l-a comunicat convorbirea avută cu colonelul polonez. Rezultatul? De unde poate să polonezur, tocmal de la Lisabona, ce s'a discutat la Teheran, a spus Iuliu Maniu. Zic, "a spus" nu "a întrebare" căci cu suficiența-i caracteristică, Iuliu Maniu nu aștepta un răspuns. El știa totul, de la... București. Și era normal să fie așa, era normal să știe. În Ministerul de externe, cei care dirigu, era Niculescu-Buzești, omul lui. Și la ordinele lui Buzești — din nefericire — era tot personalul ambasadelor sau legațiilor românești de pe tot globul. Ori misiunea diplomaților este tocmal aceea de a se informa și a informa la rândul lor pe ministrul de externe. Și în cazul de față, diplomații nu informau pe ministrul de externe — a drept, un fanfaron — ci pe Niculescu-Buzești și acesta, la rândul lui, informa pe Maniu. Deci lui Maniu i se transmiteau informații, numai că ele, erau false. Personalul diplomatic, era cel din timpul lui Titulescu. Dar, în afară de acest personal diplomatic normal, Maniu mai avea la dispoziție și informațiile speciale, personale, transmise de la Ankara de către ministrul Crețeanu, numit în acest post la dorința expresă a "omului de Stat" ardelean. Și mai avea informațiile transmise de Viorel Tilea de la Londra — tot personale și speciale —, de Bibiciști și de Benzi care, din motive "patritice", constituiau rețele de spionaj în favoarea anglo-americanilor deci, indirect în favoarea Sovieticilor.

Deci Iuliu Maniu era amplu informat. Amplu, dar fals.
In ediția spaniolă a Memorilor sale, mareșalul Man-
nerheim ne spune că personalul politic finlandez dintre
cele două războaie, nu-și dădea seama de pericolul rusesc.
„Am ascultat oportunități să expun aceste considerații omen-
ilor politici care dețineau puterea, dar ele nu au găsit nici
un ecou și a trebuit să ajung la concluzia evidentă că,
cunoștințele lor asupra chestiunilor rusești și în general a
caracterului slav, erau de o îngenuitate îngrășitoare
(tasombrosa)”. Memoria, pag. 117.

Se poate spune oare altceva despre personajul politic românesc dintre cele două războaie, al despre cunoştinţele lui asupra Ruşiei şi al slavilor în general? Erorilor, cretinismului şi imbecilităţii lui Titulescu agentul Londrei şi Partidului la Bucureşti li se pusesse capăt, prin îndepărtarea tardivă din fruntea Ministerului de externe, dar răul nu fusese extirpat, oamenii lui Titulescu rămăseseră în locurile lor. Ei nu numai atât: influenţa nefastă a sembrilor lui Titulescu a continuat în oamenii noştri politici, a sembrilor al ziselor partide istorice. Atât de teribilă a fost influenţa spanului, înăcă şi după consumarea tragediei şi chiar mai târziu, chiar până în ziua de azi, mai există printre noi zăi oameni politici care ofească după înfrăcă politica a lui Titulescu. Din poveştile lui Creangă reiese că trebură să ne ferim de oamenii spani: Românii n'au ştiut să tragă această concluzie.

IuIU Maniu era deci amplu și fals informat. Dacă la treasta se adăugă și caracteristicile încapătănare a "omului de Stat" ardelen, avem tabloul complet: "Nu știți nimic!" de trei ori, pe de-a gura, pe de-a gura, pe de-a gura. IuIU Maniu era deci, după părerea lui IuIU Maniu, diI Șelcaru cîtea cam des pe Goebbels. Dar întrebarea care se pune e următoarea: pe cine citea IuIU Maniu? Și răspunsul care se impune, e categoric: pe nimeni.

Căci acuzația că-l aducea Iuliu Maniu din Șelcaru că citea numai pe Goebbels, e falsă. Cel care citește articolele

de fond ale diul Seicaru, publicate recent de Editura "Curentul" vede ca directorul "Curentului", ca un *adevrat gazetar care se respecta*, citea tocmai pe cine ar fi trebuit sa-l citeasca si Iuliu Maniu, adica pe gazetarii englezi, americani, suedezi, alvetieni, etc. si punea sa-i traduca emisiunile de radio nu numai ale Londrei, ci si pe ale Moscovei. Celace-l mai grav, Iuliu Maniu nu-i citea nici pe diul Pamfil Seicaru. Ociel dadu-l ar fi citit, nu ar fi comis acea uulturoase gresala de a-l spune ca citeste numai pe Goebbels. Dacia ar fi citit "Curentul" si-ar fi dat seama ca di Seicaru citea pe englezi, pe americani, pe suedezi si pe alvetieni, adica isi facea meseria corecta si se dedica: la gazetaria. Dar Iuliu Maniu nu-i facea meseria pe care si-o alesese, acela de om politic.

Tot ce-lace constituia aveau constant al lui Stalin spre atingera obiectivelor rusesti de todeauna, de la briganzii Vargi până la Stalin și până astăzi, iar fi glăsiți Iuși Maniș în articolele diu Șelcaru. Ar fi glăsiți acolo cum ar sacrificat Polonia — nu numai în teritoriile ei și în independența ei — cum se urmărea în mod implacabil nu numai elintirea ei și comunicarea ei. Ar fi văzut cum Churchill și Roosevelt cedau pe toate liniile, cum Rusia își avea preagăt guvernul ei de marionete și își bătea joc de guvernul polonez de la Londra. Ar fi văzut cum ar sacrificat regele Petru și generalul Mihailovici, pentru a ajrișii pe Tito, omul Moscovei. Și ar fi văzut cum Anglo-Americanii cereau Finlanda să capituleze fără condiții, pentru că aceasta era dorința Moscovei. Și sursele la care făcea apel di Șelcaru nu era Goebbels ci zările străine și posturile de radio citate mai înainte.

Ce tratament aştepta deci el, Iuliu Maniu, care în fond nu făcuse nimic pentru "aliati", în afara de faimoasa şi ridicola declaraţie că nu aprobă trecerea trupelor române peste Nistru şi de minarea moralului soldatului şi civilului român, prin atitudinea lui negativă şi prin emisiunile citirilor lui de la B.B.C.? E înăpăstător infantilismul politic al lui Iuliu Maniu! Nu ştia că potolacii aveau o armată care se distinsese în luptele de la Monte Casino şi că greutăţea acestui imens efort polones adus cauzei "aliate" nu conta nimic în faţa voinţei lui Stalin? Credea că persoana lui, numele lui, prestigiul lui, vor conta mai mult în balanţa decât diviziile generalului Anders? Mîntea refuză să mă gîndească şi învectiva treburile strună! bine, ca să nu suferă ca o lovitură de cravată!

Da că ştia că Ruşii vin cu „personalul” lor în Polonia (Berling şi Wanda Wasiliewska), în Iugoslavia cu Tito şi în Finlanda cu Kuusinen, credea că Stalin nu are înlocuitor şi pentru el, pentru Iuliu Maniu? Nu ştia nimic de existenţa în Rusia a Anel Pauker şi a desertorului Bodnăraş? Ii emisiunile sale, radio Moscova spunea: Urmăţi pe Maniu! Şi era atât de naiv Iuliu Maniu pentru a crede că, cu această, totul e aranjat? Sau credea că tânărul Mihai Viteaz e un „à tout” de extraordinară valoare? Dacă ar fi citit articolele din *Scelaru*, Iuliu Maniu ar fi aflat că în *Camera Comunelor*, Churchill declarase: „Pot să asigur Camera Comunelor că orice efort care este în puterea noastră, va fi făcut pentru a susţine pe mareşalul Tito şi pe toate echipe ale mareşalului Tito. Ce putem să facem pentru a regala Petru şi guvernul regal iugoslav de la Cairo? *Regale Petru sau guvernul regal? Scăpat de sub tutela regelui?*” Ar fi putut atunci Iuliu Maniu, dacă ar fi citit, să-şi dea seama de incornescăburile lui Maniu, cu îngrăd de foi, care împănase totuşi „guvernul regal”, războiul contra Germaniei. E drept că regele Petru avea numai 17 ani iar Mihai Viteaz al nostru avea câţiva ani în plus, dar putea oare să creadă Iuliu Maniu că Churchill nu era la curent cu redusa capacitate politică şi nepolitică, cu aventurile lui amorase cu spioane comuniste, sau cu nemăsurarea lui paslune pentru viteză?

„S-ar putea obiecta că Maniu citea mult, citea deci și „Curentul”, dar nu-i acorda nici un credit, deoarece, de Selcuar era „nazist”, deci un apendic la propagandă lui Goebbels. Dar în articolele din Selcuar sunt citate declarații ale lui Churchill în Camera Comunelor. A avut curiozitatea Iuliu Maniu să întrebe pe Buzzeți, pe Crețanu, pe Tilen sau pe Iancu Rațiu, dacă adevărate declarații erau adevărate sau nu? Am emis de mai multe ori părerea că Iuliu Maniu a fost înșelat de cei citaiți mai sus. Dar chiar în acest caz răspunderi lui Maniu nu este înlăturată, ea poate fi atenuată, dar nu înlăturată. Caci dacă nu credea în existența Wanda Vasilewskaa sau a lui Tito

dacă nu credea în existența oamenilor Moscovei, președintele să fie instalat la Varșovia sau la Belgrad, a avut ocazia, când coveau trădarea, să cunoască pe trimisul destinat să-l ia la locuri: pe Bodnăraș care fusese parașutat în Țară, care era adăpostit de "rezistenții" lui Iuliu Maniu și care intra chiar în palatul lui Mihai Viteșul. Atunci? Atunci însemnează că Iuliu Maniu, în afară de incurtarea, de fobia lecturii, etc. mai era și posesorul unei desamante naivități. Dar naivitatea nu înălțară răspunderea în fața istoriei.

Cei care au sărbătorit atâția ani "eroici" act de la 23 August, au trecut acum la defensiva. Noul cuvânt de ordine este: la 23 August am încercat să mai salvăm celace se mai putea salva!!! Cei care a lansat noua formulă e di Nicolae Pănescu care, oricum, datorește exitului o curăsoare explicite a lăsei sale atitudini din procesul Maniu.

În preajma lui 23 August mă găseam în concediu, într-un sat de pe malul Dunării, sat în care am cunoscut câteva duzini de "disperați". Printre ei era și un artist. NIKI Anastasiu sau Atanasiu, ajuns mai târziu "artist eme-rit al poporului". Îmi spun că se va încheia curând armistițiul, îmi dădea și lista noului guvern care în seara de 23 August m'a dovedit a fi aproape exactă și tuna și fulgera contra mareșalului Antonescu pentru că nu încheia mai repede armistițiul. Să se termine odată cu războiul, căci nu mai putem, striga el. Și acest Atanasiu era un "disperat" care trăia bine în acel sat, iar eu eram în concediu de pe front și trebuia să plec înapoi la unitate chiar în seara de 23 August. Atmosfera defetistă înăbușată toare creată de acești "disperați" m'a făcut să-mi grăbesc plecarea și, în loc de seara de 23 August, am plecat în dimineața acelei zile. În seara de 23 August m'am găsit deci la București și am avut ocazia să văd debordarea canalilor de uliță, plavă Vinogradskilor și a altora de teapa lui, manifestându-și spumosotă buclă.

Zadarnic am încercat să-l demonstrez acestui Atanasiu arta curat, emeri de mai târziu, că nu se obțin condiții de pace mai bune trăgând un proiectil în minus, ci dintr-o cartă, trăgând unul în plus. Nu m'a mirat atunci că acest lucru nu-l cunoștea Atanasiu, dar m'a mirat când mi-am dat seama în seara de 23 August, că nu-l cunoștea nici Iuliu Maniu. La fel, nu m'a miră că nu-l cunoștea nici acum di Nicolae Penescu și cei care-l secundează în ultimii ani. Într-o zi, în 1944, am fost în vizita lui în casa bombă - întărită - trasă de fostul secretar general a partidului național-țărănesc, în "seminarul" de la Paris.

Dar să vedem ce zice Istoria.

În acele vremuri nu numai Iuliu Maniu înțelesese că pierduseră războiul, ci și mareșalul Antonescu. De aceea începuse tratative de pace la Stockholm prin ambasadorul Kolontay — același care a tratat și cu Finlanda — iar mai târziu a permis trimiterea oamenilor lui Maniu în Cairo, Visolani și Stirbey.

Și același lucru se întâmpla și în Finlanda. Mareșalul Mannerheim înțelesese că războiul e pierdut și începuse să tatonese drumul spre pace. Dar spre o pace, spre un armistițiu, nu spre o capitulare en vase campagne. Și Finlanda a avut pacea, trăgând un proiectil în plus.

Tătonările începuseră din Aprilie 1943. La 30 Ianuarie 1944, însărcinatul de a seceri al Statelor Unite în Finlanda reușise o nouă guvernului finlandez, cerându-i acestuia să facă mișcări noi în vederea unui acord cu Moscova. Miștrul de extenție lăsa s'a dus la Stockholm, pentru a se informa de la ambasadorul Kolontay, asupra intențiilor Moscovei. "Frontierele păcii de la Moscova (1940), trebuiau să fie luate ca punct de plecare, Nicu ce era foarte dur, dar, dar de data aceasta, nu s'a scollit că exigențele teritoriale erau punctul cel mai greu pentru a se ajunge la un acord. Celace era dificil, adică imposibil de acceptat — și nu am putut să-mi dau aprobarea — era obligația de a interna trupele germane din Laponia". Memoriele pag. 328.

Şi Dnei Kolontay i s'a dat un răspuns negativ. A urmat presiuni diplomatice din partea Statelor Unite a bombardarea capitalei de către ruşi. La 17 Martie Finlanda cere Ruşii să concretise ultimele condiţii. Rusia a cerut să vină o delegaţie în finea la Moscova, pe care s'a acceptat. Delegaţia s'a retras cu o condiţie în plus: ruşii ceru 600.000.000 de dolari despăgubiri. Consultaţi de către comitetul s'a ajuns la concluzia că Finlanda nu poate plăti această sumă. Rusia a fost respinsă. Şi Rusia cu continuat cu atacurile aeriene şi terestre, dar soldaţii şi guvernul finlandez rezistau.

Situația era totuși disperată: Finlanda avea nevoie de soldați și mai ales, de armament iar Rușii dădeau atenție după atenție, cu intenția de a termina cu Finlandezii. Pierderile rusești erau enorme, dar Stalin voia captivitatea micii și etnoei țării nordice. S'a cerut deci armament de soldați Germanilor. Germanii au răspuns afirmativ dar s'a cerut semănarea unui tratat prin care guvernul se obligă să nu facă pace separată. Și în același timp Rușii le-

cerut să răspundă rapid dacă sunt dispuși să capituleze și să ceară pace Sovieticilor. Ei dădeau seama că pierderile lor sunt imense și aveau nevoie de trupe pentru alte fronturi. Ce putea face Finlanda în fața urzilor rusești pe de o parte și a celor germane pe de altă? Acesta era nodul chestiunii: ne găsim reduși în a alea între a capitulare iară condiții și semnarea unui pact care mărea posibilitățile noastre de a creș a bază proprie pentru obținerea unei păci acceptabile". Mannerheim, op. cit., pag. 337. "Obiectivul aceluia pact nu era de a procura țării posibilitatea de a continua un război considerat pierdut, ci restabilirea situației în vederea unor viitoare negocieri". Mann, op. cit., pag. 337. Mannerheim găsea celace nu știau artizii Atanasu și Iuliu Maniu: condiții de pace mai bune se obțin cu arma în mână, trăgând un proiectil în plus.

În baza pactului încheiat cu Ribbentrop, a venit o brigadă germană și armament suficient și situația a fost restabilită, pentru a se putea continua tratativele în condiții mai bune. "Convins că o situație favorabilă pe front ar permite reînceperii negocierilor de pace, guvernul se comportase bine luând îndrăznețea decizie de a respinge capitularea, eu toate că bătălia era chiar în punctul ei culminant. Forțele armate n'au deosebit: ele au fost acelea care au dat oportunitate diplomației". Mann, op. cit., pag. 345.

La 25 August s'a trimis dnei Kollontay o cerere oficială relativ la condițiile precise pentru reluarea negocierilor. Rusia a răspuns că e dispusă să reînceape negocierile și că cerea ca relațiile cu Germania să fie imediat rupte și Germanii să fie invitați să părăsească teritoriul finlandez. În 15 s'e. În caz contrar, Finlanda trebuia să-l interneze. Se reducea cifra despagubirilor la 300.000.000 de dolari. Aceste condiții erau susținute de Anglia și Statele Unite. Se constata că sforțările militare și politice din timpul verii nu fuseseră zadarnice: Rusia era nevoită să renunțe a mai cere capitularea fără condiții, și, încă, a trebuit să accepte ca cererile ei să fie avalate de Anglia și Statele Unite.

Înainte de plecarea delegației finlandeze la Moscova, Finlanda a cerut rugămintea creșterea focului și Stalin a acceptat. E drept că Rușii au încercat să facă același lucru ca pe frontul din Moldova, adică să profite de confuzie și să înainteze; au continuat deci operațiunile încă 24 de ore. Dar armata finlandeză a primit ordine să nu atace, dar să se aplece ca și până atunci și rușii, dându-și seama că nu au în fața lor armatele lui Iuliu Maniu, au trebuit să renunțe. E necesar să aduc o mică explicație: pe frontul din Moldova erau armatele românești, nu ale lui Iuliu Maniu, dar aceste armate au primit ordinul să nu se opună. Deaceia ele se transformaseră în armatele lui Maniu, omul care primise toate asigurările de la „aliat” că nimic nu se va întâmpla în România fără ca să fie în consultație. Când, de la cine și care erau acele asigurări? Să ne răspundă oamenii lui ce se află în exil, adică din Penescu și Făget, care în ultimul timp a început să se amestece în chestiuni ce depășesc pe un fost șef al organelor de securitate din Jambul mare sau Jambul mic.

Și astfel s'a încheiat de către Finlanda armistițiul de pace și nu "armistițiul" de la 23 August.

"Finlanda nu a câștigat libertatea sa, ca pe un cadou. A trebuit să o cumpere cu prețul a marii sacrificii și cu sângele fiilor ei" Mann, op. cit., pag. 348.

[illegible]

44 —

misia în bloc în aceiași zi și la același ora, dacă nu se ridică interdicția de care a fost dat Lupan. Această circulară ar trebui să fie și publicată în oficialul Consiliului Național. Buletinul Israelitilor de Rit Elen. Dacă s'ar produce acest fapt, s'ar face suficient șomot pe mapamond prin "democrații" americani ar fi pozi într-o situație dificilă. Dar ar da curs "free-isti" cererii Consiliului Național? E mai mult decât probabil că nu. Dar în acest caz, Consiliul Național ar avea la dispoziție o armă teribilă: prin organul său, Buletinul Israelitilor de Rit Elen, ar da un comunicat în care-l desavulșă pe "free-isti", îl declară mercenari și le spune că nu au nimic comun cu criza și nici cu furtul lui. Dacă ar face așa, și Nicolae Penescu ar doreți că are calități de șef. Căci ce-l lipsește există este un om cu calități de șef. Filozofii? Începând cu di D. C. Amăr, toți românii exilați, sau aproape toți, sunt filozofi. Inclusiv analistul René Theo, căruia I. P. S. S. Valerian l-a dat certificatul de "interpretator al istoriei"!!!

● Ziua a treia a "seminarului" a fost cea mai interesantă. Di N. Penescu a voit să taie nodul din D. C. Amăr. Și l-a tăiat prost. Dă aduce în discuție actul de la 23 August. "La 23-25 August, spune di Penescu, generalul Dragomir a, anunțat Palatul, pe Maniu și Brătianu, că frontul se prăbușește". Am fost militar, dar nu pot avea pretenția că îl știu pe toți generalii de la acea epocă. Totuși, dacă a existat un general Dragomir, era de mână a doua. Dar chiar așa stând lucrurile, nu a auzit di Penescu de un "Bloc democratic" format cu câteva luni mai înainte, și că din acest "Bloc", în afară de Iuliu Maniu simplu tovarăș de drum mai făcea parte și Lucretiu Patracianu? Și cum se face că generalul Racoviță, de exemplu, comandant al unei armate pe front, s'a găsit în seara de 23 August la București, pentru a fi numit ministru de războiu, când locul lui era acolo, pe front? Și mai grav, cum se face că în Palat se găsea în momentul arestării mareșalului și desertorului Bodnăraș? Și cum se face că la radio, Mihai Viteaz a anunțat că armistițiul a fost semnat, când un zis armistițiul a fost semnat abia la 12 Septembrie la Moscova? Di Penescu e om de Drept și știe că o hârtie semnată cu 16 zile mai târziu, cu Rușii de la București, nu se mai poate numi armistițiul. Și e de admira că Iuliu Maniu să participe la minciuna lui Mihai Viteaz, la minciuna Tării? Știe că foarte mulți Români au luat minciuna drept adevăr și au băut în acea seară șampanie? Și că mulțora, această șampanie li s'a cam acrit apoi în stomac pe la Alad. Gherla, etc.?

Di Penescu afirmă că Aliați au considerat legitim războiul până la Nistru. Îl rog să indice sursa. Căci dacă această sursă e Violanu sau Stăbel, cu valoarează multe parate. Dar admitând că e așa, în seara de 23 August, Maniu știa de acordurile de la Teheran și Yalta? Știa că la Cairo, Violanu nu obținuse nimic? Di Penescu și ceilalți au trecut la defensivă. Nu mai sunt triumfalisti de pe vremea Ziamului comitat al lui Violanu. Acuma, ghemușii în ultima tranșee 23-augustiană, recurg la ultimul argument: nu mai era nimic de făcut, tot ce s'a făcut a fost "pentru a se salva ceea ce s'a putut salva". Admitând acest argument, se pun totuși mai multe întrebări:

— De ce s'a zămisit Tăra, afirmând-

du-se că se semnase armistițiul? Fără această minciună, mulți Români ar fi luat altă măsură decât aceea pe care au luat-o. În nici un caz nu ar fi băut șampanie și ar fi lăsat să facă această năma pe Theo și Vinograd-schi.

— De ce au admis alături de el pe desertorul Bodnăraș?

— De ce l-au dat pe mâna acestui desertor pe mareșalul Antonescu, pentru a-l duce la Lubianka, întorcând astfel istoria noastră cu două sute și ci ceva de ani, adică la Dimitrie Cantemir culturalul și boierul Iordachi Rosetti? Dacă dărea lui Rosetti pe mâna rușilor a fost o rușine în 1711, cu atât mai mare e rușinea din seara de 23 August, în anul de la Christos 1944.

— De ce s'a admis participarea cu 12 divizi, transformate din servilism în 18, la războiul contra Germaniei, adică a foștilor aliați? Nu știa Iuliu Maniu că cel 170.000 de morți, contribuiau la înghițirea Tării noastre și nu la apărarea ei? Și ce fel de armistițiul a fost acesta, dacă de la 23 August și până la 12 Septembrie au fost luați ca prizonieri circa 200.000 de ofițeri și soldați, care se găseau pe front și nu s'au mai opus, din cauza ordinului lui Viteaz, care le interzicea să se opună? Ce fel de armistițiul a fost acesta, dacă cel 200.000 de prizonieri, în loc să fie eliberați — având în vedere "armistițiul" semnat — au fost duși în Siberia și nu au fost eliberați decât câțiva ani mai târziu? Și cum s'a acceptat ca cele 18 divizi să fie trimise pe front desarmate?

Ităi întrebări ale Penescu la care ar trebui să răspundă și nu să vili cu gogoașă că tot ce s'a făcut, s'a făcut pentru a se salva ce se mai putea salva. Da, s'a făcut totul, ca să se salveze ce se mai putea salva, dar aceasta nu era Tăra ci partidul și posturile de ministri, ca cel deținut de însuși di Penescu. Iar Mihai Viteaz, tot pentru a se salva ce se mai putea salva, plus o tînchea, adică o decorație, nu a făcut uz de dreptul de grație, adică nu a grațiat pe mareșal după ce fusese condamnat la moarte și ar fi putut s'o facă. Cum de a admis Maniu acest lucru? Cum de nu l-a cerut lui Mihai Viteaz să facă uz de această prerogativă? Nu a făcut-o și Mihai Viteaz, tot pentru a-l salva tronul, nu a făcut uz de dreptul de grație nici în cazul Maniu, Mihalsche și... Penescu. Și pentru că nu l-a grațiat — și ar fi putut s'o facă —, Maniu a murit în închisoare, iar di Penescu a stat 17 ani la închisoare!!!

Întelegem că Mihai Viteaz era un întârziat mintal, dar cum a crezut posibilă Maniu, o monarhie... comunistă?

Întelegem că di Penescu nu a avut ocazia să citească mîile de pagini ce s'au scris în Occident asupra acelor vremuri de martori americani, francezi și, în special, polonezi, dar ar fi putut s'o facă, dacă ar fi voit, decînd se găsește în Occident. Dacă ar fi citit pe Anders și Ciceanovschi, nu ar fi comis monumentală eroare de a fi adus în discuția "seminarului", cazul Poloniei. Căci cazul Poloniei nu este un argument pro 23 August ci anti 23 August.

Cărțile lui Anders și Ciceanovschi sunt un teribil act de acuzare contra lui 23 August și nu în apărarea lui. Înteleg că politicienii noștri nu aveau obiceiul să citească în Tăra, dar ar fi bine să renunțe la acest obicei, mai ales cînd vor să se erijeze în șefi ai acțiunii de eliberare a Tării.

Dar, repet, ne găsim în fața unui fapt imbușcător: "salvatorii" de la 23 August au trecut în defensivă, nu mai serbează pe 23 August, nu se mai fîlesc cu el ci, prin di Miron Butariu, ne cer să-l uităm. Dar îl întrebăm pe di Butariu, dacă spunea acest lucru și acum 28-25 de ani, etc. Și-l rugăm să ne satisfacă curiozitatea și să ne spună la câte comemorări ale actului de la 23 August a participat, comemorări organizate cu fondul național, fond cerit tocmai de cei dat pe mâna lui Bodnăraș, adică de mareșalul Antonescu?

Dar contra intervenției dii Penescu s'au ridicat ofițerii: maiorul Chintescu și căpitani Stoicănescu și Cruțescu. Onoare lor. A existat desigur o excepție, acela a căpitănelui de artilerie Doru Iencu. Dar di Iencu e marxist și e explicabil. Dacă ar mai trăi Caragiale ar spune: avem și noi... marxisti noștri.

Și acum o constatare: La început, di Grigore Filitti, "carnișul de Atena", deși n'a făcut armata, a venit cu termenii militari: "adunarea vrea să materializeze sistemele unor planuri strategice, care trebuie să debuteze spre o perspectivă națională românească". Dar probabil că nu s'a obținut aceasta pentru că "parametrii temporari nu este finit". După cum se vede, di Filitti trece de la militărie la filosofie cu o ușurință desarmantă. Și — se pare — în succedul se datorează faptului că "nu s'a precizat de către oratori, parametrii la care au lucrat"!!!

După cum se vede, Rică Venturina n'a murit.

● Am scris că di Penescu e obligat să-și scrie memoriile, pentru a salva memoria lui Maniu. Revenim, dar de data aceasta îl spunem că trebuie să-și scrie memoriile, pentru a se apăra pe el însuși. În timpul procesului Maniu zărlie au redat pe larg dezbaterile acestui proces, făcînd să se creadă că era vorba de note "stenografice". Și din acele note, releșea că di Penescu a avut o altitudine lașă, că a aruncat toată vina pe Maniu, transformându-se în spiritul lui acuzării. Și noi, de la Paris, nu avem de unde să cunoaștem metodele diabolice comuniste. Le-am aflat cu mult mai târziu, cînd au ieșit cărțile lui Bacu, Cărlă, Urvich, etc. E probabil că di Penescu a fost supus la chinuri dantești și deci are circumstanțe atenuante și, în orice caz, nu noi cei care am fost la adăpost avem dreptul să aruncăm cu piatra. Dar Penescu, cu greu poate susține că declarațiile l-au fost falsificate, pentru că în toate relațiile "stenografice", s'au putut citi și declarațiile lui Pogoneanu. Pogoneanu era un infirm, dar declarațiile lui au fost curajoase, cu totul contrarii lanșărilor declarațiilor dii Penescu. S'a vorbit și s'a scris atunci că relativ ușora pedepșă ce i s'a dat dii Penescu, s'a datorat tocmai faptului că s'a transformat în onestă în "procurorul"!!!

Și tot în relațiile "stenografice", mai târziu, în procesul pus al lui Ică Tănase, s'a putut citi cum un tânăr scuzat, întrebă de ce a venit în Tăra, a răspuns: "Am venit cu arme și aș vrea pentru a trage cu ele în voi, să vă omor". Nu se poate susține că metodele se înblănziseră, deoarece tânărul care a făcut această declarație a fost împușcat.

Întrebarea logică care se pune este: au avut comunistii interesele să falsifice declarațiile dii Penescu și nu pe ale lui Pogoneanu? În acest caz, care ar fi putut fi acest interes? Repet, nu

noi cei care la acea vreme ne găseam la Paris avem dreptul să aruncăm cu piatra. Dar di Penescu vrea să devină șeful exilului românesc — cu ajutorul moșei, se pare că și-a devenit —, este obligat deci să-și scrie memoriile și să arunce lumina asupra acelor timpuri întunecoase și teribile. Cu câteva articole publicate în Buletinul Israelitilor de Rit Elen, nu se poate aduce lumina necesară. Nu am timpul necesar pentru a răsol în arhive — dealtfel nici nu e necesar — dar e posibil că în acele vremuri, indus în eroare de "notele stenografice", să fi scris și eu vreun articol de condamnare a altitudinii "lașe" în procesul Maniu a dii Nicolae Penescu. Și nu aș dori altceva decât să am ocazia de a face, în mod public, mea culpa.

● Se pare însă că sunt inutile existențele noastre ca di Penescu să-și scrie memoriile, deoarece, după unii, dă n'ar avea talent. Se afirmă chiar că cele câteva articole apărute în presa exilului sub semnatura dsale, l-ar fi fost scrise de alții. În domeniul oratoriei, se schimbă chestia. S'a văzut acest lucru cu ocazia "seminarului". Dar aceasta nu înseamnă nimic; pentru a fi mare om politic nu e necesar să aibă cineva talent la scris. S'a văzut în cazul Iuliu Maniu. Dar au fost atîtă oameni mari politici care nu aveau înclinație spre scris și totuși și-au scris memoriile. Adică nu și le-au scris ei, ci au făcut apel la un "profesionist". Și pe acest "profesionist", nu trebuie să-l caute mult: îl are la îndemână. E prietenul dsale, René Theo. În acest caz ar avea un avantaj: memoriile l-ar apare întâi în foliole. În marele "hebdomadar" care apare de două ori pe lună, B.L.R.E., adică Buletinul Israelitilor de Rit Elen, și apoi în volum. Și ar mai avea un avantaj, acesta triplu: s'ar pune bine și cu Evreii, și cu Grecii, și cu masonii. Cu Venerabilul Părinte Vasile Boideanu, s'a pus bine demult.

● În "Cuvântul românesc", într-un articol, di Dinu Zamfirescu, îi citează pe marele Walter Lippman. "Libertatea e steaua polară a spiritului omenească", a spus Lippman. Dar di Zamfirescu nu ne spune dacă în acest "spirit omenească" erau incluși și Balicii și Polonezii, pentru a căror "libertate" s'a declanșat al doilea războiu mondial, sau numai Americanii și "poporul ales".

Dar pentru a vedea cât de adănc cugelatul era Walter Lippman, îl vom mai cita o frază a acestuia: "Nu e de presupus un războiu între Statele Unite și U.R.S.S., căci aceasta ar însemna un războiu între un urs și o balenă". Cites din memorie și Lippman, prin fraza de mai sus, voia să spună că nu poate fi concepută o ciocnire de interese între Americani și Ruși, cum nu poate fi concepută o ciocnire de interese între o balenă și un urs; fiecare cu a lui. Se pare că di Zamfirescu nu cunoștea această extraordinară de înțeleaptă frază a lui Lippman. Am citat-o din memorie dar, dacă vrea, putem să o cităm și să l-o servim în alt număr al revistei noastre.

● Corepondentul "ziarului nostru" din München, ne scrie că la câteva zile după moartea Prințului Nicolae, dnul Demostene Voia a făcut un parastas pentru Prințul dispărut. Foarte lăudabil. La biserică a venit în dolu, însoțit de soția sa, în mare dolu, și de nepotul Horia Stamatoșopol. Iarăși lăudabil. Și la sfârșit a vorbit Demostene iarăși lăudabil. Și a spus că decedatul a avut în exil o mare

activitate culturală. Tot lăudabil. Și, a continuat Demostene, la această activitate culturală, am colaborat eu (adică albul Demostene) și di Horia Stamatu, aici de față. Dacă Prințul citea mult, cum ne asigură în Vatra, doctorul Petre Vălmăreanu, sigur că acolo în mormânt a sămbit și a repetat versurile poetului:

"Iar deasupra tufurora, va vorbi un mititel,
Nu sădindu-te pe tine, lustrându-se pe el".

● Un cititor îmi reproșează decît în nota din numărul precedent, l-am spus recent răposatul, Prinț Nicolae de Hohenzollern și nu Prinț de România. Pentru că în momentul decedului, Prințul Nicolae era Prinț de Hohenzollern și nu Prinț de România. Prințul Nicolae s'a căsătorit cu o Româncă, așa cum spune prietenul meu di Vălmăreanu, în ultimul număr din "Vatra". De acord, dar legile nu l-o permitau. Există un Statut al Casei regale, care impunea anumite norme membrilor Casei regale române: prinții și prințesele acestei Case, nu se puteau căsătorii fără aprobarea șefului Casei regale. Și Statutul mai avea unele prevederi, desigur făcute cu scopul de a nu înmulți casa regală cu socri ca Wolf-Lupescu. Ori șeful casei regale, în momentul căsătoriei Prințului Nicolae, era Carol II. Sunt total de acord cu di Vălmăreanu că regele Carol nu avea calități morale de a interzice fratelui, ceiașă făcea el. Deci din punct de vedere moral, Carol nu avea nici un drept de a interzice căsătoria, dar din punct de vedere legal, da.

Această interdicție a fost desigur unul dintre puținele acte legale făcute de generalele lui Wolf. Nu numai Carol II a fost iubăreț, cum spune di Vălmăreanu, ci toți fiii și fetele regelui Ferdinand. În Consiliul de Coroană din August 1918, regele Ferdinand l-a răspuns dăru lui Petre Carp: eu am invins azi un Hohenzollern; adică pe el însuși. Și era adevărat, dar din nefericire, Ferdinand a invins un Neam, dar n'a putut învinge o englezoască. Îl întrebăm pe di Vălmăreanu dacă a citit o carte intitulată "Neamul ototenesesc". Era scrisă de D. V. Barnovski, care era pseudonimul unui frate al cunoscutului avocat Vasiliu-Ciuj. Deci Ferdinand a fost învinge de o englezoască și această înfrângere a adus multe rele pe capul Tării de la Dunare.

● Di Vălmăreanu ne spune că Prințul Nicolae de Hohenzollern, sau Nicolae Brana dacă preferă, s'a căsătorit cu o Româncă, Dumitrescu-Tobani. Dar se pare că nu știe și curios pentru un deductiv cu calități de prima clasă — că această Dumitrescu — Tobani nu era domnișoară și nici măcar separată de soțul ei, un român foarte cum se cade, după câte se spune. Atât de cum se cade era, că atunci cînd Prințul l-a furat nevastă, a spus multumit: nici nu știe prințul ce bine mi-a făcut, scăpându-mă de poama asta. Sunt sigur că di Vălmăreanu nu cunoaște aceste date căci alfel, cu puritanismul ce l-i cunoaște tot natal, ar fi făcut un scandal de pomină.

Deci că să punem punct acestui note, repet: nu am greșit spunîndu-l răposatul prinț, Prințul de Hohenzollern. Și nu aș fi fost greșit dacă l-aș fi spus și Nicolae Brana.

● Dar în exil, prințul l-a venit ideea că ar putea deveni rege al României. Personal nu cred că era el

de vină, ci anumiți români care l-au băgat această trănăie în cap. Aceasta este una din sfîrșite groase trase de Părintele Boideanu, sfîrșă căreia l-am putut spune trîngălie. La Paris, "Prințesa" pare foarte discretă. Toți românii căreia frecventau, cu care avea cîștărituri, mi-au spus că nu au văzut-o niciodată. Dar odată instalați la Madrid, s'a schimbat situația: prințul și-a constituit o Curte, cu un șef al Casei civile, un domn cu defecte de vorbire care se cheamă M. F. Enescu, și un șef al Casei militare, care era colonelul Mavrichi. Cum era normal, Curtea avea și un poet alături, care răspunde la pseudonimul de Horia Stamatu. Acest poet a compus poezii închinale "domniței", pe care le-a și publicat.

Dar ca totdeauna, interven chestii mărunte, care strică toate socotile. În lipsa familiei princiere din Madrid, șeful Casei civile, a găsit foarte normal să se culce în patul "prințesei". Și — ghinion — a fost surprins dormind în patul prințesei absente, de șeful casei militare. Acesta — militar obtus — a reclamat cazul prințului dar, în loc să fie congediat reclamatul, a fost congediat reclamantul. Și reclamantul, nemai găsindu-și nici o posibilitate de trai, a plecat la București, unde — se zice — ar scri o carte asupra exilului.

● E foarte posibil că Prințul ar fi putut face lucruri bune pentru exil dacă nu ar fi fost rău sfințit. Dar ca totdeauna, oamenii bine intenționați, se înconjoară de cei din bovine de amblije. Parcă ar fi fost un făcut. Prințul s'a înconjurat de oameni cu defecte de vorbire. Straniul Unui era M. F. Enescu, al doilea era Octavian Buhociu și al treilea Octavian Vulaș. Și acești oameni l-au sfătuit pe Prinț să întreprindă o activitate culturală. Printre altele, a făcut și o revistă intitulată *Fapla*. Cine-și mai aduce aminte azi de *Fapla*, în afară de Enescu și Stamatu? Și cu toate acestea, s'a afirmat că *Fapla* era cea mai bună publicatie din exil. Cine a spus-o? Păi cine altul putea să spună, decât însuși fiul ministrului efemer Fotin Enescu? Și încă a spus-o în fața unei adunări în Madrid. Natural, fără să roșesească.

Dar a mai fost o *Fapla*. Aceasta, în România. Directorul acestei gazete se cheama Mircea Damian, un om fără scrupule, care voia să-și facă un nume, făcînd scandal. Prințul, cum spune bine di Vălmăreanu, în Tăra, era cam scandalagiu. Dădă și primea, în dreapta și stînga. Se bătea cu toți, chiar cu lăptarii. Prințul, ca și nepotului său, îi plăcea vîntea. Avea un bold și vai de cel care cu vole sau fără vole, se punea în calea boldului. Într-o zi, în fața acestui bold, a apărut un lăptar cu cotiga lui. Prințul, supărat, și-a oprit mîgna și, nici una nici două, l-a dat două palme lăptarului. Iată lăptar, cum foarte bine spune di Vălmăreanu, nu știa că cel care-l palmuiea, era Prințul Nicolae de România. Și la rîndul lui, l-a dat un plicior în locu unde doare cel mai mult.

Și de asta a aflat scandalagiul Mircea Damian care în *Fapla*, a scris un articol care la acea vreme a avut rașonul și spunea, nici mai mult nici mai puțin, că lăptarul l-a dat una prințului în... "augustele-i boage". Di Vălmăreanu ne spune că prințul nu a făcut nici un proces de lăse majestate. Nu gîin dacă l-a făcut sau nu procese lăptarului dar, dacă nu mă înșe-

RELATII ROMANO RUSE

au fost rând pe rând suprimate la intervențiile consilierilor ruși. „Progresul” nici nu a putut să apară, din cauza titlului „subversiv”. A apărut doar un număr, fără titlu, și după acela a fost suprimat. Hellade, mai circumspect, a reușit să dea o viață mai lungă publicației lui „Curierul de ambe sexe”. De ce înverunarea Rușilor contra culturii românești? Lor nu le plăcea deloc să-i vadă pe Români afirmându-se într-un mod din ce în ce mai pronunțat ca membri ai familiei latine și nu a celei slave, ideile care putea, cu timpul, să îndepărteze pe protectori de protejați. Dacă rușii autorizaseră în principiu, prin Kiseleff, o dezvoltare națională, ei fuseseră determinați la aceasta de ideea că Românii nu erau decât un grup de slavi, puțin mai deosebiți decât ceilalți, și nu au găsit deci că e rău, favorizând dezvoltarea lor națională. Dar de îndată ce au văzut pe Români revendicând o origine alta decât cea pe care i-o atribuiseră rușii, au luat imediat toate măsurile, pentru a stăvili o asemenea mișcare care nu cadra deloc cu programul lor politic.” A. D. Xenopol, Istoria Românilor, Editura Carpații, Madrid, IV, p. 169.

***

În Istoria lui C. G. Giurescu, spre surprinderea noastră, găsim destule date în legătură cu mișcarea culturală din Principate, chiar teribilul pasaj din cursul de deschidere al lui Mihail Gogăniceanu, dar nu găsim nici un cuvânt despre presiunile constante ale Rușiei, prin consiliul ei. După Giurescu, acest progres al Principatelor a avut o dezvoltare normală, liniștită.

Cum era de așteptat, Istoria Roler e mai explicită. Astfel, uniformitatea adusă de Regulamentul organic, în celeace privilegiele celor două Principate, nu era făcută decât spre binele Românilor și nu ascundea nici un plan rusesc de a îngheța amândouă Principatele deodată. „Această uniformitate poate servi să apropie unul de altul două

popoare pe care identitatea de religie, de origine și de poziție, ar trebui să le țină strâns unite în orice împrejurare.” Roler, op. cit. III, p. 239.

Pentru Roler boierimea nu a împărțit în două, partea națională și boierimea retrogradă, ci a existat o singură boierime, care s'a opus cu îndârjire la clintirea privilegiilor ei. În afară de aceasta, ca un leit-motiv, revine expresia „masă populară”, care-aceasta este o realitate istorică nu au existat pe acele vremuri. Boierii foși se opuneau măsurilor bune, inspirate de Rusia. Despre intrigile și presiunile consilierilor ruși, nici un cuvânt.

Dar pe lângă un istoric „burghez” ca A. D. Xenopol, cum am văzut, intervine Dalai Lama al lor, Karl Marx, care confirmă în mod categoric pe marea noastră istorie.

VA URMA

SONETELE LUI V. VOICULESCU

Zădărnici la faptulul împlinit ce l se pare viața, îl amuleg un ultim sămănt, creatorul de ieri, punând masea ușoară a lui Ariel, își scrie, în cele mai de pe urmă testamentul literar pe leaspezi de inimă:

De-am lălmăcit cu umbra lumina ta regească,
De iacrimi, ca și ochii, m'a versaurile ude...
Te-am lăgmănat ca pruncul ce născut s'a vorbenesc
Și'n rădăni scălcăieș cuvințele ce-oude...
Dar tu ești soare veșnic; o clipă poți țera
Să fii o biată gâd făcând în raze la.

În fața acestui ultim pasim al poetului, trebuie să recunoaștem încredințat că cei ce au văzut în Vasile Voiculescu un fabricant de capodopere n'au greșit deloc.

Așa s'au născut aceste mărgăritare ale literaturii române care sînt sonetele lui V. Voiculescu.

NOTE CU LEXIC POTOLIT

În memoria, la fiecare a fost băgat, Mircea Damian. Dar date mai precise neapăra acestui fapt ne pot da dnii René Theo și Ștefan Baciu, care au fost redactorii la Faptia scandalagului Damian. Dacă nu l-a făcut proces, însemnează că a fost bine sfătuit, căci pe acea vreme în România era o adăvărată libertate a presei. Procesele de presă se judecau de jurați și totdeauna „gazetarilor” legeau achitați.

Dar curiozitatea nu constă în faptul că prințul a făcut sau nu procesă lătarului sau lui Mircea Damian. Lucriu greu de înțeles e că la Madrid, cu banii prințului, di cu defecte de vorbire, a scos o gazetă — natural, cea mai bună gazetă din oală —, care se cheama Faptia. Să nu fi știut stit efemeiului ministru că gasea în care prințul a fost insultat în mod trivial, unde se scria ca la „Vatra”, se cheama Faptia? Să fi avut prințul o memorie atât

de scurtă și să nu-și fi amintit că în Faptia, Mircea Damian scria de „a gustolei... apendice”? Sau di cu defecte de vorbire a volt să-l sentiera pe Prințul de Hohenzollern? Mister!

● Din avonuri neconfirmate, șeful „grupului B” a trimis o circulară tuturor membrilor, cerându-le ca în viitor, în comunicările scrise dintre ei, să nu-și mai spună „camarade”, ci „frate”.

REVISTA SI EDITURA «CARPATII» UREAZA CITITORILOR SI SPRJINITORILOR, SARBATORI FERICITE SI UN AN NOU DATATOR DE SPERANTE.

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANĂ, de A. D. Xenopol, vol I, II și IV	10 \$ UBA
ISTORIA LITERATURII ROMÂNE, de D. Murăragu, epuizat	4 \$ UBA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăragu	8 \$ UBA
POVESTI, de Ion Creangă, legat și bogat ilustrat	20 \$ UBA
DACIA, de Vasile Pârvan	8 \$ UBA
PRECURSORI, de Octavian Goga	8 \$ UBA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL-TARANESC, de Pamfil Belcaru, vol I, II	12 \$ UBA
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI ROMANICI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga	8 \$ UBA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Belcaru	8 \$ UBA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	8 \$ UBA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUTATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoaga	8 \$ UBA
LE NID. UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Brădescu	8 \$ UBA
POVESTI PĂRĂ FĂRĂ, nuvele, de Faust Brădescu, N. Novac și N. B. Gova	8 \$ UBA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Belcaru	8 \$ UBA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat până	4 \$ UBA
CORNELIU ERLEA CODREANU, DOUZĂCI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manollescu, T. Popescu, etc.	8 \$ UBA
MOTĂ SI MARIN, DOUZĂCI SI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prati y Souto, Marqués de Nantouillet, Elias Pinar, Gr. Manollescu	8 \$ UBA
DUMNEZEU SA NASCUT IN EXIL, de Vintilă Horia	12 \$ UBA

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANESCA IN EXIL.
Director-Proprietar:
TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI
SUB INDIRIJAREA UNUI COMITET
DE REDACTIE

Redacția și Administratia:
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6
Correspondența:
Apartado 9 283 - MADRID (España)

Abonamente:
Anual 26 \$ UBA
De susținere 40 \$ UBA
Expedierea Avion plus 6 \$ UBA